

ANNE BROCK

*Locul doi
câștigă*

Traducerea și adaptarea în limba română de

Brândușa Carmen Borza.

ALCRIS

Capitolul 1

Cara înghețase lângă aragaz cu ibricul de cafea în mână, străduindu-se să nu piardă nimic din conversația dintre tatăl și frații ei.

Auzise bine? Nu, era imposibil. Trebuia să fie o greșeală. Puse cu grijă ibricul pe ochiul aragazului, scoase tigaia din cuptor și o puse pe un alt ochi aprins.

Cei patru bărbați stăteau în jurul mesei de lângă fereastră, vorbind în șoaptă. Cara abia deslușea ce spuneau. Își țineau capetele apropiate special ca ea să nu-i audă ce vorbeau. Cara se obișnuise să fie dată la o parte, dar nici chiar așa.

Începu să pună feliile de șuncă în tigaia încălzită, trăgând cu urechea în continuare la cei de la masă. Vorbele lor erau acoperite de sfârâitul șuncii și de picăturile de ploaie care cădeau pe glaful de tablă al

ferestrei. Afară încă nu se luminase de ziuă. Bărcile trebuiau să fie gata de plecare la prima geană de lumină.

Încredibil, dar se părea că auzise bine. Într-un fel sau altul tatăl ei pierduse cele două bărci de pescuit, unica sursă de venit a familiei. Dar cum se puteau pierde două bărci de patru metri lungime?

Nu, trebuia să-i ia la întrebări. Patrick îi va povesti mai târziu despre ce era vorba.

Așeză în fața lor două farfurii pline cu șuncă și ouă, umplu ceștile de cafea și apoi urcă la etaj să vadă cum se simțea mama ei. Slavă Domnului, biata femeie încă dormea. O acoperi mai bine cu pătura și-i dădu părul la o parte de pe fața chinuită de boala care o omora încet.

Cât timp Cara își făcu patul și coborî în bucătărie, bărbații se încălțaseră cu cizmele de cauciuc și se pregăteau să iasă pe mare.

— Patrick! șopti ea spre fratele ei care rămăsese mai în urmă. Ce s-a întâmplat?

Privirile lui verzi pătrunzătoare erau asemănătoare cu ale ei. Întorcându-se încet spre Cara, își coborî umerii neajutorat.

— Ai auzit? întrebă el.

— Nu tot. Spune-mi tu.

— Tata a pierdut bărcile.

— Asta am înțeles. Dar cum?

— La pocher, răspunse el strângându-și buzele și străduindu-se să nu izbucnească în lacrimi. Îți vine să

crezi? Proştul s-a îmbătat astă-noapte şi a pierdut singurul nostru mijloc de trai la un joc nenorocit de cărţi.

La cei douăzeci şi cinci de ani ai săi, Patrick era cel mai tânăr băiat dinntre cei trei O'Neal, cu un an mai mare decât sora lui, Cara. Şi era singurul care o trata pe sora lor ca pe un adult. Semănau foarte mult fizic, şi moşteniseră amândoi sensibilitatea sufletească a mamei lor.

Carei îi venea să-l ia în braţe şi să-l mângâie, dar anii de comportament rezervat o opreau.

– Cum a putut? întrebă ea amar.

Cât de caracteristic era tatălui lor să se gândească doar la propria lui plăcere şi să ignore nevoile familiei.

– Ştii cum e tata, spuse Patrick ridicând din umeri. Când îşi pune ceva în cap nu-i mai poţi sta în cale.

– Cine i-a făcut-o?

– Nicholas Curzon, răspunse el înnegurat.

– Nicholas Curzon? Dar el e un jucător profesionist de pocher.

– Nu, Cara, el n-are nici o vină. Tata ştia cu cine se pune. El a insistat să mizeze pe bărci. Ştii cum e tata. Voia să le arate tuturor că nu e doar un pescar irlandez de rând.

Tatăl lor îl strigă de afară, nerăbdător, pe Patrick.

– Mai bine pleacă, murmură Cara. Vorbim mai târziu.

Patrick scutură din cap, îşi luă haina cauciucată galbenă din cuier şi ieşi grăbit pe uşă.

Cara rămase în bucătărie, privind pe fereastră în urma celor patru bărbați care se îndreptau spre port, aflat la câteva străzi de casa lor. Începea să se lumineze. Încă mai ploua. Cara se cuprinse în brațe înfrigurată.

Ce se vor face acum? Cum vor putea supraviețui? De unde vor face rost de bani pentru medicamentele vitale ale mamei?

Nicholas Curzon! Nu-i venea să creadă că tatăl lor fusese atât de prost încât să joace pocher cu un jucător profesionist. Știa că n-avea nici o șansă în fața lui. Și cum putuse Nicholas Curzon să profite de el?

Se cutremură și începu să-și frece brațele înfrigurate. Era de-ajuns să se gândească la bărbatul acela înalt, tăcut și fioros, ca să i se facă rău. Ideea că se aflau la mâna lui era de nesuportat.

Își amintea că de vreo zece ani de zile obișnuia să vină în fiecare vară în sătucul de lângă Southport de pe coasta stâncoasă a Washingtonului. Cunoștea destul de bine cât de greu își câștigau ei traiul din pescuit. Fusese la cherhanaua lor de multe ori, văzuse unde locuiau, cum o duceau, și cunoștea prea bine situația sănătății mamei lor.

Își aminti de ochii lui întunecați, cu o căutătură ciudată, periculoasă. Încercase de fiecare dată să-l evite cât mai politicos posibil, dat fiind că era unul din

clienții cei mai buni ai tatălui ei. Privirea lui insistentă o făcea să se simtă prost. I se părea că-i citește cele mai intime gânduri.

Pe la amiază, era atât de furioasă pe tatăl ei și pe bărbatul acela încât simțea că-i vine să leșine. Singura rază de speranță o întrevedea venind din partea lui Patrick. El era singurul pe care simțea că se poate baza. Poate că vor pleca toți trei, împreună cu mama lor, undeva, departe, pe o insulă, ca să-și clădească un nou viitor, mai bun și mai liniștit.

Cu toate astea se simțea fără speranță. Ce să facă? Dacă ea își lua o slujbă de bibliotecară cine mai avea grijă de mama lor? Iar Patrick nu se pricepea decât la pescuit. Visa cu ochii deschiși.

În ziua aceea bărbații se întoarseră de la pescuit pe la ora șapte. Erau în mijlocul lui septembrie și începea să se întunece mai devreme. Cara pregătea cina când îi auzi venind.

Tatăl lor intră în casă și se duse sus, în dormitor, fără s-o salute.

– În seara asta avem un invitat la cină! strigă el morocănos de pe scări. Așază un tacâm în plus la masă. Vom mânca în sufragerie.

– N-avem decât jumări, spuse ea încercând să-și ascundă frustrarea.

– Dacă nouă ne ajunge îi va ajunge și lui, mormăi tatăl ei.

În bucătărie nu rămaseră decât ea și Patrick. Cara îi aruncă o privire întrebătoare.

– Da, spuse fratele ei. Vine Curzon. Tata l-a invitat la cină în seara asta. În nebunia lui crede că-l va convinge să ne păsuiască.

– Nu cred că va accepta, spuse Cara zâmbind amar. Nici n-avem cum să-i plătim în timp. Medicamentele mamei și reparațiile bărcilor ne mănâncă tot profitul.

– Știi cum e tata. Vrea să încerce. Cara, aproape mi-e milă de el. Măcar încercă să îndrepte situația. Dar totul nu depinde decât de Curzon.

– Poate ar trebui să-i pun otravă în mâncare bărbatului ăstuia, zâmbi ea încordat.

– Poate, dar mi-e teamă că nu ne putem lipsi de tine. Dacă te prinde cineva, tu vei fi prima care-și va mărturisi fapta.

– Cara, am vreo cămașă curată? Întrebă tatăl ei de pe scări.

– Vin imediat, spuse ea oftând.

*

*

*

Nicholas Curzon apăru la șase fix. În timp ce aduse mâncarea de la bucătărie, Cara abia îi aruncă o privire. După ce terminară de mâncat, tatăl lor le făcu semn băiețior și Carei să plece. Rămaseră doar ei doi în sufragerie, ca să discute în liniște.

În timp ce Cara duse vasele la bucatărie se întrebă prin ce mijloace încerca tatăl ei să-l convingă pe bărbatul acela neînduplecat să-i păsuiască.

Deși avea tenul bronzat ca al pescarilor și era îmbrăcat în haine obișnuite, Nicholas Curzon avea un aer sofisticat. Tatăl lor n-avea nici o șansă în fața lui.

În timpul cinei Cara stătuse la masă vizavi de el. Nu vorbise prea mult. Mâncase și băuse vin ieftin privind doar în farfuria lui. Abia la sfârșit își ridicase ochii spre ea și-i spusese:

– Ați pregătit o cină bună, domnișoară O’Neal. Față de mâncarea de la motel aceasta e un adevărat festin.

– Atâta am putut și noi, domnule Curzon, spusese ea pe un ton rece, neprietenos.

Ochii lui oțeliți sclipiseră o clipă, apoi zâmbise imperceptibil privind spre tatăl ei care începuse să discute despre pescuit.

Ce nebunie din partea bătrânului – să discute cu bărbatul care îl ruinase despre somonul prins anul trecut! Abia aștepta să plece Nicholas Curzon din casa lor ca să poarte o discuție serioasă cu tatăl ei. Poate că reușise să-l convingă să-i păsuiască, dar oricum n-aveau cum să-i plătească datoria nici într-o sută de ani.

În timp ce debarasă masa și aduse cafelele, Cara avu neplăcutul sentiment că e urmărită de ochii insistenți ai lui Curzon. Era greu de spus ce avea el în cap.

Privirile lui păreau să citească totul fără să lase să se întrevadă nimic. Cât de prost fusese tatăl lor! Era evident că n-avea nici o șansă în fața lui. Îmbrăcat într-o pereche de pantaloni închiși la culoare și un pulovăr pe gât, Curzon semăna cu o panteră la pândă, gata să-și înșface și să-și devoreze prada.

În timp ce spăla vasele simți o prezență în spatele ei. În momentul în care se întoarse, Curzon o strigă pe nume. Cara închise robinetul și se șterse pe mâini întrebându-se ce voia bărbatul acela de la ea.

— Îmi pare rău că te întrerup, spuse el pe un ton calm. Trebuie să plec și voiam să-ți mulțumesc pentru cină.

Privirile lor se întâlniră pentru o clipă și ei i se păru că vede o rugămintă mută în expresia feței lui. Parcă-și cerea iertare sau parcă o ruga să-i dea ceva. Nu, era imposibil. Un bărbat ca Nicholas Curzon n-ar cere nimic, niciodată. Ar revendica.

Se mulțumi să dea scurt din cap și se întoarse spre chiuvetă. Voia să-l vadă plecat. Prezența lui o stânjenea. Viața ei nu fusese prea ușoară înainte de apariția lui, dar acum era aproape intolerabilă. Abia aștepta să discute cu tatăl ei. Chiar în seara aceea.

După ce termină de spălat vasele se duse în camera de zi. Băieții plecaseră la culcare. Doar tatăl ei stătea tăcut pe scaunul de la biroul din colț, cu capul în mâini, privind îngândurat registrele.

– Tată... spuse ea încet. Tată, vreau să știu ce se petrece.

– Nu contează, oftă el. Nu e treaba ta.

– Ba e treaba mea, replică ea pe un ton ferm. Eu țin registrele casei și cheltuielile. Tot voi afla, mai devreme sau mai târziu. Vreau să te ajut.

– Lasă-mă, Cara, spuse el privind-o în ochi rugător. E problema mea. Nu vreau să-ți faci griji degeaba.

– Nu vrei să-mi spui?

După câteva clipe de tăcere încordată tatăl ei începu să-i povestească tot ce se întâmplase. Pierduse la pocher în fața lui Nicholas Curzon ambele bărci de pescuit și acum trebuia să-și achite datoria.

După ce termină de spus totul, Cara rămase pe gânduri, apoi zise:

– Dar de ce trebuie să-i plătești? Ce poate să-ți facă dacă nu vrei? Să te dea în judecată? Nici un tribunal din lume nu i-ar da câștig de cauză.

– Nu înțelegi, Cara. Deja i-am dat niște hârtii oficiale la mână. Și mai e și o problemă de onoare. Am făcut un pariu. Sunt responsabil.

– Tată, dar asta e o prostie. El e un jucător profesionist. Probabil că a trișat.

– Nu, n-a trișat. Și nu e un jucător profesionist. Are un cazino în Nevada. A jucat și a câștigat. E o problemă de onoare, repetă el ferm.

Onoare! Și mai spuneau că femeile sunt sexul slab! Ce fel de om îi oferea calm altuia singurul mijloc de trai al familiei? Știa că e inutil să se certe cu tatăl său. Încăpățânarea lui era legendară.

– Trebuie să mă duc să văd ce face mama, spuse ea ridicându-se de pe fotoliu.

– Să nu-i spui nimic despre nenorocirea asta, zise bătrânul rugător.

– Vai, tată, dar oricum va afla.

– Poate, în timp. Dar nu-i spune deocamdată. Poate reușesc să-l fac pe Curzon să se răzgândească.

– Nu prea cred. Nu mi se pare că e un om cu care să poți discuta.

– Nu-l învinui. Nu m-a înșealt cu nimic. Nu m-a obligată să mă bag în joc. Nici măcar n-a fost ideea lui. Singur, cu mâna mea mi-am făcut-o...

*

*

*

Nicholas veni la masă și-n seara următoare, și în serile celelalte. Fără nici un rezultat. De fiecare dată pleca imediat după cină, fără să le dea nici o speranță, fără să uite însă să-i mulțumească Carei pentru masă.

Deși schimbul de cuvinte pe care-l avea cu el era scurt și rece, Cara simțea în spatele vorbelor lui aceeași rugămintă tăcută. Tensiunea aceea începuse să devină insuportabilă.

Se întreba ce avea în cap. Îl studia pe furiș în timpul cinei și de câteva ori îl surprinse privind-o ciudat, ca și cum ar fi apreciat-o. Poate că greșea. Poate doar încerca să fie drăguț. Oricum, Cara îi răspundea cu răceală.

Era imposibil ca un bărbat ca Nicholas Curzon să fie interesat de persoana ei.

Cara nu plecase din Southport decât de vreo câteva ori, la Seattle. Nu-i plăceau orașele mari. Nu-și dorea o astfel de viață. Nu obișnuia să se fardeze, iar părul și-l prindea într-o coadă de cal. Nu era o femeie sofisticată. Era o fată simplă de pescar, care trăise la țară.

Atunci de ce Nicholas continua s-o privească așa, interesat?

Trebuie că se înșela. Se ruga să se înșele. Abia aștepta ca tatăl ei să ajungă la o înțelegere cu el, ca să scape definitiv de bărbatul acela.

*

*

*

Într-o seară, când el veni ca de obicei la cină, Cara observă o schimbare subtilă în atmosferă. În timp ce pregătea cina auzi voci ridicate venind din camera de zi, dar în timpul mesei se lăsă tăcerea. O

tăcere ciudată, încordată. În seara aceea nimeni nu încercă să deschidă un subiect de conversație politicoasă.

Ca de obicei, Cara mănăcă fără să scoată o vorbă. În liniștea aceea ciudată ea simți mai mult decât oricând privirile intense ale bărbatului înalt și întunecat din fața ei. După ce terminară de mâncat Cara se simți ușurată să strângă masa și să plece în bucătărie.

Tocmai terminase de spălat vasele, când el apărură în pragul ușii, așa cum obișnuia. Se întoarse nerăbdătoare să primească aprecierile și să scape de prezența lui.

În loc de asta, el se sprijini tăcut de tocul ușii, privind-o intens.

– Domnișoară O’Neal... Cara...

– Domnișoară O’Neal mai bine, i-o tăie ea hotărât.

– Foarte bine, spuse el zâmbind amuzat. Dacă preferi așa... Vrei să vii, te rog, în camera de zi? Aș vrea să stau puțin de vorbă cu tine.

Cara îl privi, confuză. Ce voia de la ea? Apoi își aminti privirile lui pătrunzătoare și se cutremură. El o așteptă părănd mai înalt decât era, arogant, amenințător. Deși părea curtenitor, răbdător, emana o forță înfricoșătoare.

Ea se întoarse cu spatele ca să-și ascundă teama. Probabil că el știa că ea era cea care ținea socotelile

casei. Probabil că voia să clarifice situația financiară. Ei bine, avea să aibă o surpriză neplăcută. Nu voia să cedeze prea lesne.

– Foarte bine, spuse ea întorcându-se brusc, cu bărbia ridicată, privindu-l intimidant.

În camera de zi nu mai era nimeni. Aparent tatăl ei cedase. Cara se îndreptă spre birou, unde ținea dosarele cu cheltuielile casei.

– Te rog, spuse el așezându-se pe canapea. Stai lângă mine.

– Așteptați puțin, să aduc registrele, spuse ea deschizând un sertar.

– Nu e nevoie, o întrerupse el. Deja le-am văzut. Vino lângă mine. Vreau să discutăm.

Ea se supuse în tăcere, ridicând din umeri. Se așeză pe canapea, într-un colț, cât mai departe de el. Îl privi, așteptând ca el să deschidă discuția. Nicholas se întoarse cu fața spre ea și-și așeză o mână pe spătarul canapelei. Vreme de câteva minute nu spuse nimic. Părea că-și cântărește vorbele.

– Crezi că sunt un fel de brută, nu-i așa, Cara? întrebă el în cele din urmă.

Ea îl privi uimită. Nu se aștepta să înceapă în felul acela. Părea total relaxat. Cara își coborî privirile spre genunchii strânși.

– Nu știu ce să vă răspund, domnule Curzon, spuse ea încet. Nu vă cunosc prea bine. Dar, ca să fiu sinceră,

trebuie să recunosc. Știu că din prostia și încăpățânarea tatălui meu am pierdut bărcile, dar asta nu mă face să am sentimente mai bune față de dumneavoastră, care ați profitat de el. Acum ce aveți de gând să faceți? Ați spus că ați văzut dosarele. Înseamnă că știți că nu vă putem răscumpăra bărcile nici într-o sută de ani.

– Da, știu asta.

– Atunci singura alternativă e să le vindeți, nu? Aveți nevoie de banii aceștia la fel de mult ca și noi?

– Nu contează. Acum bărcile sunt ale mele. Dar nu despre asta voiam să vorbesc cu tine.

– Nu știu ce altceva ne-am mai putea spune, domnule Curzon, spuse ea rece. Poate că aveți dreptul să faceți ce vreți cu bărcile, nu știu. Dar cel puțin tata așa crede. Asta înseamnă că dumneavoastră sunteți dușmanul, așa că un alt gen de conversație nu și-ar avea sensul. Acum, spuse ea ridicându-se în picioare, dacă-mi permiteți...

– Stai jos! comandă el ferm.

– N-aveți nici un drept... spuse ea privindu-l de sus.

– Am spus să stai jos, la naiba! Am tot dreptul. Vrei să-ți ajuti tatăl să-și păstreze bărcile, sau nu?

Cara se lăsă încet, descumpănită, pe canapea. Era pentru prima oară când vedea adevărata față a lui

Nicholas Curzon și nu știa cum să reacționeze. Trebuia să-l asculte. La urma urmei el avea cărțile în mână. Mai bine făcea ce-i cerea.

– Așa e mai bine, spuse el calm, zâmbind. Nu cedezi deloc, Cara. Cred că n-am întâlnit niciodată o femeie atât de stăpână pe sine ca tine. Ai fi o jucătoare de pocher excelentă.

– Nu intenționez să devin, i-o tăie ea înțepată.

– Atunci ce intenționezi să devii?

– Nu știu de ce v-ar putea interesa subiectul ăsta, răspunse ea ostil.

– Te înșeli, spuse el aplecându-se spre Cara. Povestește-mi despre tine. De zece ani vin pe coasta Washingtonului ca să pescuiesc împreună cu tatăl tău și te cunosc atât de puțin. Te-am văzut crescând, dar ai rămas un mister pentru mine. Pari atât de calmă, detașată de lume, mulțumită de tine însăși. Ești o mare necunoscută pentru mine.

– Nu știu ce vreți de la mine, spuse ea întrebându-se ce fel de joc încerca să facă Nicholas Curzon. Eu stau să vă ascult numai pentru că tata vă este dator. Dar n-am nici o vină. Spuneți-mi ce doriți și haideți să terminăm odată!

– Dar deja ți-am spus ce vreau. Vreau să-mi povestești mai multe despre tine. E simplu.

– Nu vă înțeleg. N-am nimic interesant ce să vă spun despre mine. Și nu înțeleg de ce un bărbat ca dumneavoastră ar fi interesat de viața unei fete simple.

– Lasă-mă pe mine să judec simplitatea ta, dacă se poate spune așa. În fine, să trecem peste asta. Ai fost vreodată în alt oraș decât Southport?

– Da.

– Unde?

– La Seattle.

– Câți ani ai?

– Douăzeci și patru.

– Așa îmi aminteam și eu. Tu ai grijă de casă, tu ții registrele cu cheltuieli, nu?

– Da, spuse ea oftând. Și tot eu am grijă de mama.

– Desigur, spuse el încet. Am auzit că e foarte bolnavă. Are cancer. Cred că suferă cumplit.

– Da, spuse Cara coborându-și privirile îndurerată în pământ.

Nu-i plăcea să discute despre mama ei cu străinul acela. Dar n-avea încotro. Era la mâna lui.

Continuă s-o interogheze încă o jumătate de oră. Ea îi răspunse scurt și la obiect, fără să-i furnizeze amănunte în plus. O întrebă dacă fusese vreodată căsătorită sau logodită, dacă avea vreun iubit sau prieten, la ce școală învățase, ce făcea în timpul liber, ce cărți citea, ce muzică asculta, dacă-i plăcea să se plimbe pe plajă... Când termină, se lăsă tăcerea.

– Tatăl tău mi-a spus că mai de mult te gândeai să te călugărești, zise el în cele din urmă.

– Nu vreau să discut subiectul acesta cu nimeni. Și în special cu dumneavoastră.

– Dar între timp te-ai răzgândit? întrebă el în continuare ignorându-i răspunsul.

– Da, răspunse ea tăios.

Urmă o altă tăcere apăsătoare. El părea cufundat în gânduri, dar figura lui părea lipsită de expresie. Cara îl privi cu îngrijorare.

Îl văzuse de multe ori pe bărbatul acela, dar nicio dată nu se uitase la el cu adevărat. Era doar unul din nenumărații pescari amatori care veneau an de an ca să pescuiască împreună cu tatăl ei. Dar în numai câteva zile devenise dușmanul ei și al familiei sale.

Ce fel de bărbat era? Putea fi catalogat drept frumos. Avea trăsături regulate, un nas drept, puțin cam lung, bărbia pătrată și pomeții înalți. Părul lui negru era tuns frumos și pieptănat. Era un bărbat rezervat, misterios, cu un aer de ascet. Dacă nu l-ar fi cunoscut, ar fi spus că e călugăr.

Brusc se întoarce cu fața spre ea și Cara se fâstăci. Nicholas Curzon nu era un călugăr, ci un dușman trebuia să-și amintească asta.

– Deci, Cara, ce-ți dorești de la viață? repetă el întrebarea. Ești o enigmă pentru mine. Nicio dată n-am cunoscut o fată ca tine. Ești educată, calmă, poate chiar rece, îți petreci tinerețea îngrijindu-ți frații și

mama bolnavă. De asemenea ești o femeie frumoasă, care n-a cunoscut niciodată dragostea. Spune-mi, Cara, ce-ți dorești de la viață?

– Nimic din ce mi-ați putea oferi, spuse ea ostil. Acum ați terminat? Pot să plec la treburile mele?

– Nu, n-am terminat, spuse el pe un ton morocănos, apucând-o de braț, în timp ce ea se pregătea să se ridice de pe canapea.

– Luați-vă mâna de pe mine, spuse ea hotărât simțind cum îngheață de spaimă, dar nelăsând să se vadă asta. V-ați distrat destul pe seama mea. Acum lăsați-mă să plec.

– Nu. N-am terminat.

– Dar ce mai vreți de la mine? întrebă ea în șoaptă, brusc înspăimântată.

El se ridică în picioare, o prinse de ambele brațe și o forță să se apropie de el. Strânsoarea lui era fermă, dar, ciudat, în același timp blândă.

– O să-ți spun ce vreau, Cara, murmură el privind-o pătrunzător în ochi. Te vreau pe tine.

De asta se temuse ea încă de la început. Refuzase să creadă în instincte, dar iată că ele n-o înșelaseră. Deși părea calmă, era total bulversată. Inima îi bătea cu putere și nu putea să mai gândească limpede.

Îl privi în ochi fără să clipească, încercând să citească adevăratele intenții ale aceluia bărbat ciudat.

Apoi brusc, un calm înghețat puse stăpânire pe ea. Își dădu seama că are o putere misterioasă asupra lui Nicholas Curzon.

– Dacă-mi dați drumul putem sta pe canapea ca să discutăm despre asta, spuse ea calm.

Ochii lui se măriră de surpriză și pentru prima oară îl văzu pe bărbatul acela zâmbind relaxat.

– Ești cea mai umitoare femeie pe care am cunoscut-o vreodată, recunosc el. Și nu pot spune că am cunoscut puține. Dar nici una nu se compară cu tine.

Cara încercă să-și formuleze în cap următoarea întrebare. Trebuia să-și păstreze calmul în continuare. N-avea voie se pară speriată sau încurcată în fața lui.

– Și ce vă doriți, mai exact?

– Ți-am spus, răspunse el repede. Pe tine.

– Asta am auzit, spuse ea încruntându-se. Dar acum vreau să știu în ce fel. Trebuie să-mi înțelegeți îndoielile. Știu că nu sunt genul de femeie fatală, așa că... Sunt suprinsă că mă vreți pe mine, atâta tot. Aș vrea să înțeleg de ce.

– Știu că nu înțelegi. Dar tocmai aerul ăsta al tău inocent și lipsit de falsă cochetărie mă intrigă. Hai să spunem că toată viața mi-am dorit o femeie ca tine. Pot să-ți spun că în toți acești ani te-am văzut crescând sub ochii mei, transformându-te dintr-o fetiță cuminte și timidă într-o femeie hotărâtă și frumoasă. Deși încerci să-ți ascunzi frumusețea sub hainele astea urâte, eu

pot să văd ce stă sub ele. Îmi place felul în care te miști, spuse el întinzând mâna și atingându-i părul, ai o grație regală. Aș vrea să mă pierd în ochii tăi verzi, să mă lași să pătrund dincolo de ei, să-mi plimb degetele prin părul tău bogat...

– Ajunge! i-o tăie Cara, respingându-i atingerea. Nu cred o vorbă din ce-mi spuneți, și nu știu ce motive aveți, dar știți bine că aș face aproape orice ca să-l scot pe tatăl meu din încurcătura în care a intrat. Mai bine treceți la subiect, spuneți-mi exact ce doriți, și voi vedea dacă vă pot ajuta.

– Bine, Cara, oftă el lăsându-se pe spătar și încrucișându-și brațele la piept. O să-ți spun ce vreau. Voi rupe actele pe care mi le-a semnat tatăl tău, voi aranja ca mama ta să fie internată într-un spital în Reno...

– În Reno? De ce tocmai acolo?

– Pentru că Reno e mai aproape de Tahoe.

– Și ce se întâmplă la Tahoe? întrebă ea încordată, știind răspunsul.

– Acolo locuiesc eu.

Cara se aștepta la ce era mai rău. Își ridică bărbia și ascultă încordată continuarea.

– Și? întrebă ea văzând că el tace.

– Și acolo vei locui și tu. Dacă accepți să devii soția mea, Cara.

Capitolul 2

– Cred că glumiți! râse ea. Ați înnebunit?

– Oh, nu, Cara. N-am înnebunit. Știu exact ce-mi doresc. Nu te speria. Ți ofer o alternativă respectabilă.

Ea îl privi neîncrezătoare. Nu voia să se căsătorească cu nimeni. Nici nu se gândise la căsătorie până atunci. De fapt se hotărâse în urmă cu șase ani să-și dedice viața și viitorul lui Dumnezeu.

Învățase la o școală de maici și, la optsprezece ani, despărțindu-se de surorile de la Sacré Coeur, cele care o ajutaseră să găsească bucurie și să iubească frumusețile naturii, se hotărâse ca într-o bună zi să le urmeze.

De când deschisese ochii într-o familie de bărbați, Cara nu făcuse altceva decât să-i ajute și să-i îngrijească pe cei din jur. Ea și-ar fi dorit să se alăture ordinului

imediat după ce terminase liceul, dar surorile o sfătuiseră blând să mai aștepte, să încerce să-și trăiască viața, și într-o zi, dacă nu se va simți împlinită de ceea ce i se oferea, să se întoarcă la ele definitiv.

Apoi, după un an de zile, mama ei se îmbolnăvise de cancerul care o omora cu încetul, și nu se mai pusese problema să se întoarcă la maici. Așa că rămăsese acasă.

Se întoarse cu fața spre străinul întunecat de lângă ea. Parcă trăia un vis. Un coșmar.

– De ce? întrebă ea șoptit.

– Ți-am explicat. Mi se pare că ești o femeie lipsită de vanitate, dar dacă vrei îți mai repet încă o dată motivele mele.

– Nu, spuse ea repede. Asta am înțeles. Mă vreți pe mine și cred că înțeleg de ce. Sunt altfel decât ceea ce ați cunoscut până acum. Sunt virgina de la țară. Dar să vă căsătoriți cu mine? Asta mi se pare puțin cam mult.

– Ai accepta să mă însoțești ca amantă?

– Nu știu, răspunse ea în cele din urmă. Nu m-am gândit încă la asta.

– Nu cred că ai face-o. Apoi, și eu am treizeci și șase de ani, și m-am gândit de la o vreme că e timpul să mă așez la casa mea, să-mi fac o familie... Iar tu ești femeia pe care mi-o doresc.

– Și întotdeauna obțineți ceea ce vă doriți, completă ea zâmbind sarcastic.

– Aproape, aprobă el.

Ce ciudat. Cara era gata să se culce cu el, să-i devină amantă. Dar pentru cât timp? O săptămână, o lună? Nu conta. Până se sătura el de ea. Dar să se căsătorească? Și cu cine? Cu Nicholas Curzon? Abia dacă-l cunoaștea. Ce să creadă despre el? La început aproape îl ruinase pe tatăl ei, acum o cerea de nevastă. Sau mai bine zis încerca s-o cumpere ca pe un animal.

– Ei, ce spui? Întrebă el nerăbdător.

– Nici într-o mie de ani, domnule Curzon, spuse ea întorcându-și privirile verzi, reci spre el și ridicându-se dreaptă în picioare. Acum vă rog să plecați din casa mea.

Cu o agilitate uimitoare el sări în picioare și-i blocă drumul. Avea figura răvășită și pe tâmpla stângă i se zbătea agitat o venă.

– Da, voi pleca, spuse el strângând pumnii. Deocamdată. Dar tu te vei răzgândi. Și când o vei face, tu vei fi cea care va veni la mine. Măine după-amiază plec cu actele bărcilor, sau cu tine. Tu alegi.

Spunând acestea se întoarse cu spatele și ieși fără s-o mai salute.

Abia după ce nu-i mai auzi pașii, Cara se lăsă în voia sentimentelor. Închise ochii și se sprijini tremurând de spătarul unui scaun. Se simțea slăbită, amețită. Mintea ei refuza să înțeleagă enormitatea celor auzite mai devreme.

Rămase nemișcată multă vreme. Încet, își veni în fire. Își dădea seama că degeaba încercase să joace rolul femeii hotărâte în fața lui Nicholas Curzon. Degeaba îl refuzase demn. Degeaba i se păruse că fusese victorioasă în confruntarea cu el. Tot el era cel ce va câștiga, într-un fel sau altul.

Era un jucător profesionist. Și ea citise totul în ochii lui de oțel. Nu glumise. Dacă nu se căsătorea cu el, Nicholas Curzon le lua bărcile.

Gândurile îi fură tulburate de zgomotul unor pași care coborau scările. Se întoarse și-l văzu pe tatăl ei apropiindu-se plin de speranță.

– Ei? întrebă el nerăbdător.

Fața lui arsă de soare și bătută de vânt era mai răvășită ca niciodată. Părea mult îmbătrânit.

– Știi, tată, nu-i așa? întrebă ea îndurerată. Vai, tată, cum ai putut să-mi faci asta?

– Ce i-ai răspuns? întrebă el pe un ton jos.

– L-am refuzat, desigur.

– Ascultă-mă, Cara, spuse tatăl ei asprindu-și privirea. Nimeni nu te obligă să faci ceva împotriva voinței tale. Dar stai și gândește-te bine. Lasă bărcile și toată afacerea. Gândește-te la tine. E șansa vieții tale. Nicholas Curzon e un bărbat bogat. Poate să-ți ofere tot ce-ți dorești.

– Nu, spuse Cara rece. Te înșeli. Nu poate. Nu-mi vine să cred ceea ce spui, tată. Chiar vrei să mă lași pe mâna bărbatului ăsta? Nu, tată, eu nu-mi doresc o asemenea viață. O să găsim noi o cale să ne recuperăm bărcile. Sau măcar una dintre ele. O să depășim și momentul ăsta. O să vezi.

– Nu văd cum te-aș putea convinge. Îmi dau seama că ești hotărâtă. Întotdeauna ai fost un copil încăpățânat. Și știu cu cine semeni.

– Vai, tată, șopti ea simțind cum o podidesc lacrimile de mila bătrânului.

– Haide, nu fi prostuță, spuse el bătând-o încurajator pe umăr. Du-te la mama ta. Are nevoie de tine.

– I-ai spus? întrebă ea îngrijorată.

– Da.

– Totul?

– Da...

Cara alergă pe scări și când ajunse în fața ușii camerei mamei sale se opri să-și tragă respirația și să-și compună o față zâmbitoare. Lângă patul femeii bolnave ardea un bec cu lumină slabă. Stătea sprijinită între perne, cu ochii închiși.

– Mamă? șopti Cara.

– Stai jos, Cara, spuse cu greutate femeia. Vreau să vorbesc ceva cu tine.

- Tata mi-a spus că ți-a povestit totul. Speram să n-o facă.
- De ce nu? Sunt doar bolnavă fizic, nu și psihic. Mîntea mea merge la fel de bine ca înainte.
- Știu, zâmbi Cara. Mult mai bine.
- Am înțeles că domnul Curzon vrea să se căsătorească cu tine.
- Da.
- Și ce ai de gând?
- Nimic.
- Nu-i accepți cererea?
- Nu.
- De ce?
- Cum de ce? Întrebă Cara mărind ochii de uimire. Cum poți să mă întrebi așa ceva? E un monstru.
- De ce spui asta? Nici măcar nu-l cunoști.
- Știu doar că e ultimul bărbat din lumea asta cu care m-aș mărita vreodată.
- Cara, șopti mama ei strângându-i mâinile într-ale sale, nu te gânde la afacere. O să ne descurcăm. Niciodată n-am acceptat ceva din mila altora. Eu mă gândesc doar la tine. Vreau să ieși din viața asta. Vreau să pleci din casa asta, să scapi de Southport. Te irosești aici.
- Vai, mamă... obiectă ea.
- Ții la mine, nu?
- Sigur că da. Cum poți să mă întrebi așa ceva?

– Atunci fă asta pentru mine. Sau măcar gândește-te la aspectul ăsta. Nu refuza oferta fără s-o studiezi cu atenție. Și nu-l învinui pe domnul Curzon. Îl cunosc bine pe tatăl tău. Știu cât de prost și încăpățânat poate fi. Dar și-a asumat toată răspunderea pierderii bărcilor.

– Bine, dar eu nu vreau să mă mărit. Nici cu el nici cu nimeni altcineva.

– Știu, draga mea. Te cunosc și pe tine la fel de bine. Ce i-ai propus domnului Curzon în schimbul bărcilor?

Cara își coborî stânjenită privirile în pământ.

– I-ai propus altceva în schimb, nu-i așa? insistă mama ei.

– Da.

– Ce anume?

– Să-i fiu amantă. Dar nu nevestă. Nu, mamă, nu pot. Ce fel de bărbat...

– Un bărbat onorabil, o întrerupse mama ei ferm. La asta te-ai gândit? Poate că asta e salvarea ta. Și el s-a gândit la tine mai mult decât ai făcut-o tu însăși.

– O să mă mai gândesc, mamă, spuse ea ridicându-se în picioare și îndreptând pătura de pe pat. Îți promit.

– Asta e tot ce-ți cer, Cara, spuse ea relaxându-se și închizând ochii.

Cara stinse lumina și ieși din cameră în vârful picioarelor. Conversația ciudată pe care o avusese cu mama ei o zăpăcise și mai tare. Convingerea ei nestrămutată fusese zdruncinată.

În noaptea aceea dormi foarte puțin gândindu-se la alternative și reluând de zeci de ori toată desfășurarea evenimentelor.

Din motive necunoscute, Nicholas Curzon voia să se căsătorească și o alesese pe ea. Și în ciuda disprețului pe care i-l purta, Cara nu putea, n-avea dreptul să se gândească doar la sine. Toată familia și viitorul ei atârnavă de o simplă decizie. Niciodată nu s-ar mai fi putut uita în oglindă liniștită știind că din cauza ei rataseră șansa de a recâștiga bărcile.

Apoi, și mama ei avea dreptate. Ea nu avea nici un viitor în Southport.

În cele din urmă căzu într-un somn agitat și dimineața se trezi cu hotărârea luată.

*

* *

— Camera domnului Nicholas Curzon, vă rog, spuse ea în receptor.

În timp ce aștepta să i se răspundă repetă repede în gând discursul pe care și-l pregătise toată dimineața.

Acum, că se hotărâse, era mult mai calmă. Era ora unsprezece și jumătate. Așteptase aproape până-n ultimul moment înainte să-l sune. Era mai bine s-o aștepte, să se frământe.

– Nicholas Curzon, răspunse o voce în telefon.

– Bună ziua, domnule Curzon, sunt Cara O’Neal. M-am gândit. Dacă vreți să vă mai căsătoriți cu mine sunt gata să vă accept oferta.

– Înțeleg, spuse el după câteva momente de tăcere. Ce te-a făcut să te răzgândești?

– Asta nu mai contează, răspunse ea tăios. Mai e valabilă oferta sau nu?

– Din moment ce mi-o spui atât de fermecător, cum să rezist? Da, oferta mai e valabilă. Așteaptă-mă. Vin imediat.

Înainte ca ea să protesteze, Nicholas Curzon închise telefonul. Cara nu se așteptase la asta. Oftând, puse receptorul în furcă. Mai devreme sau mai târziu trebuia să se întâlnească față-n față cu el. Dar sperase să-i mai dea ceva timp. Oricum, ce mai conta?

Cara se duse în bucătărie ca să pregătească dejunul mamei sale. Motelul la care era cazat Nicholas se afla la câteva străzi de casa lor. Așa că foarte curând Cara îi auzi pașii pe verandă. Apoi sună clopoțelul de la intrare. Ea stinse focul la supa pe care o prepara, se spală pe mâini și se duse să deschidă ușa.

Când deschise se trezi față-n față cu un străin. Era îmbrăcat într-un costum clasic bleumarin, cu cămașă albă și cravată de mătase. Hainele păreau scumpe, chiar și pentru ochiul ei neexperimentat, și îi dădeau un aer de siguranță, creând un impact puternic asupra celor din jur. Înălțimea lui, peste un metru optzeci și cinci, îi conferea un plus de autoritate.

— Pot să intru? întrebă el politicos.

Cara se dădu în lături și deschise larg ușa lăsându-l să treacă. După ce închise ușa în urma lui inima începu să-i bată cu putere. Oricum, era hotărâtă să nu-l lase să vadă că e intimidată de prezența lui.

— Ei, Cara, spuse el întorcându-se zâmbitor, acum, că ești logodnica mea, aș vrea să plecăm de aici cât mai repede posibil.

Speranțele Carei se năruiră. Voia să mai câștige timp ca să se poată răzgândi, la nevoie. Spera în apariția unei alternative.

— Chiar ai de gând să pleci în după-amiaza asta? întrebă ea privind îngrijorată la ceasul din perete.

— Nu, răspunse el. Vreau ca azi să ne căsătorim. Vom merge la Gray Harbour. Certificatul de căsătorie îl vom obține în trei zile. Dar imediat după asta vreau să ne întoarcem împreună la Reno.

– Împreună? Imposibil... spuse ea înspăimântată.

– De ce? Nu-ți ajung trei zile să te organizezi?

– Nu e vorba de asta, dar... Nu pot să plec așa de repede.

În ziua aceea se îmbrăcase într-o pereche de blugi și un pulover larg de-al lui Patrick. Nu se fardase și, deși de obicei n-o făcea, în ziua aceea ar fi putut să se rujeze măcar. Totuși, n-o făcuse special.

– Dacă te gândești la haine, așa cum fac toate femeile, putem să cumpărăm câteva din Gray Harbour, iar restul garderobei să ți-l completezi la Reno.

– Nu la asta mă gândeam. Și eu nu sunt ca toate femeile, știi bine. Nu mă interesează hainele.

– Asta știu, Cara, spuse el privind-o cu o sclipire în ochi. Dar la ce te gândeai?

– Aș vrea să lămurim un aspect, domnule Curzon...

– Nicholas, murmură el.

– Foarte bine, Nicholas. Din punctul meu de vedere căsătoria pe care o vom încheia este o afacere. Așa că m-am gândit și eu la niște termeni.

– Aș vrea să lămuresc și eu un aspect, Cara, spuse el ferm. Căsătoria asta poate fi pentru tine o afacere, dar din punctul meu de vedere aș vrea să fie o căsătorie în adevăratul sens al cuvântului.

– Așa mă gândeam și eu, spuse ea calm. Nici o clipă nu mi-a trecut prin cap că aș putea refuza vreun drept pe care-l vei câștiga o dată cu încheierea afacerii.

– Treci la subiect, spuse el nerăbdător.

– În primul rând vreau să-mi aleg singură hainele. Nu vreau să mă îmbraci după plăcerea ta, ca să dau bine în fața prietenilor tăi.

– Dar ce părere ai tu despre prietenii mei?

– Nu-i cunosc, dar oricum, nu cred că ai vrea să auzi. Ești de acord sau nu?

– În legătură cu hainele? Sigur că da. Oricum, nu cred că te vei simți foarte bine îmbrăcată așa în fața prietenilor mei.

– Poate că nu, dar e alegerea mea. În al doilea rând aș vrea să am libertatea să-mi vizitez familia ori de câte ori poftesc.

– Și cu asta sunt de acord. Dar nu voi accepta să am o soție de ocazie. Nici nu vreau să te fac prizoniera mea. Poți pleca să-ți vizitezi părinții și frații oricând dorești. Vreau o soție, nu o sclavă.

– Pentru mine e același lucru.

În ciuda răcelii cu care vorbea, Cara era impresionată de calmul și toleranța lui. Orice alt bărbat în locul lui i-ar fi întors spatele până acum.

– Asta e tot? întrebă el răbdător.

– Nu. Mai e ceva, spuse ea ridicându-și bărbia și întrebându-se până unde putea să întindă coarda. Aș vrea să am camera mea.

Privirile lui se întunecară și vena de la tâmpla stângă începu să-i pulseze nervos.

– Cred că am fost destul de clar când ți-am spus că-mi doresc o căsătorie adevărată sub toate aspectele. Nu-ți forța norocul. Vei fi soția mea în casa mea, la masa mea și în patul meu.

– Asta știu, răspunse ea calm. N-am de gând să-ți refuz drepturile conjugale. Dar asta nu mă obligă să mă și bucur de ele. Am nevoie de un spațiu al meu, în care să-mi păstrez intimitatea. Dacă nu, învoiala cade.

Rămaseră câteva momente înfruntându-se reciproc. Nici unul nu voia să cedeze. Cara era ferm hotărâtă să nu renunțe la dreptul de a avea o cameră a ei. Putea îndura un trai alături de bărbatul acela, putea să se culce cu el ocazional, dar dacă nu avea un loc în care să se retragă, simțea că n-ar fi putut suporta.

În cele din urmă, el se văzu nevoit să accepte.

– Bine. Sunt de acord cu cererea ta – temporar – cu condiția să fii la dispoziția mea ori de câte ori poftesc.

– Ți-am mai spus că așa va fi.

– Am avut dreptate în privința ta, spuse el încrucișându-și brațele la piept. O să-mi oferi mai multă plăcere decât îți imaginezi, Cara O'Neal.

– Nu prea cred, râse ea scurt.

– Vom vedea, murmură el zâmbind.

Și înainte ca ea să-și dea seama ce are de gând, Nicholas o cuprinse în brațe și o trase aproape de el.

Simțindu-i puterea, Cara își dădu seama că n-avea sens să i se împotrivească și-și ținu încordată respirația. Când strânsoarea lui se îmblânzi și începu să-și plimbe mâinile pe umerii ei, Cara se relaxă involuntar.

Nicholas îi mângâie obrajii și, apucând-o de bărbie, îi ridică fața spre el forțând-o să-l privească în ochi. Privirile lui erau incredibil de blânde.

– Nu mi te împotrivi, Cara, murmură el. Nu vreau să-ți fac nici un rău.

Apoi se aplecă și-i atinse gura cu buzele lui reci, mai întâi încet, apoi din ce în ce mai hotărât. Simțindu-i limba încercând să-i intre în gură, Cara se încordă speriată și încercă să se smulgă din îmbrățișare.

– Hai, fii fată cuminte și sărută-mă, Cara, murmură el.

– Nu! țipă ea săgetându-l cu privirile ei verzi.

Se sprijini de pieptul lui și încercă să-l împingă din toate puterile.

– După ce ne vom căsători voi fi proprietatea ta și vei face orice vei dori cu mine. Dar până atunci fac ce vreau eu.

Nicholas o eliberă brusc făcând-o să se dezechilibreze.

– Cum spui tu, domnișoară O’Neal. Sunt un bărbat răbdător. Dar abia aștept să ne căsătorim și să sparg blocul de gheață în care te-ai retras. Acum du-te și schimbă-te. Trebuie să ajungem cât mai repede la Gray Harbour.

*

*

*

Patru zile mai târziu Cara era în avionul care zbura spre Nevada, alături de bărbatul ei. Privea pe hubloul gândindu-se cât de repede se întâmplase totul.

Mica ceremonie avusese loc în camera de zi pentru ca și mama ei să participe. Spre surprinderea ei, surorile de la Sacré Coeur participaseră și ele și, mai mult, fuseseră bucuroase de aflarea veștii.

Era pentru prima oară când Cara călătorea cu avionul. Deși nu era fericită de perspectiva noii vieți alături de Nicholas Curzon, Cara se bucura ca un copil de zbor.

Era o zi frumoasă, cu cer senin și vânt ușor, care anunța sosirea toamnei. Undeva, jos de tot, la picioarele lor, se întindeau vârfurile înzăpezite ale munților. Cara recunoscuse craterul Sf. Elena care încă mai fumega după recente erupții.

Apoi deodată intrară într-un nor alb. Avionul se ridică deasupra și peisajul de sub ei dispăru. Soarele ardea orbitor deasupra lor.

Cara clipi. Parcă trăia o poveste. Niciodată nu văzuse ceva asemănător. Era o experiență unică și minunată.

Simți o atingere pe braț. Fără să se gândească se întoarse spre bărbatul de lângă ea, cu ochii larg deschiși, zâmbind.

– Ți-e teamă? întrebă Nicholas aplecându-se ușor spre ea.

Vocea lui o readuse la realitate. Magia clipei se risipi și începu să-o doară capul.

– Nu, răspunse ea pe un ton morocănos. Ar trebui să-mi fie?

– E prima oară când călătorești cu avionul, spuse el retrăgându-și mâna de pe brațul ei. Pe unii îi sperie să zboare deasupra norilor, să nu mai vadă pământul sub picioare. Mă gândeam că...

– Mulțumesc pentru grijă. Nu mi-am închipuit că te interesează sentimentele mele.

– Cara, zâmbi el, de ce-ți faci rău singură? Cât mai ai de gând s-o ții așa?

– Cât timp va dura această... căsnicie! pufni ea întorcându-i spatele.

Nicholas ridică din umeri și se lăsă pe spătarul fotoliului închizând ochii. Faptul că nu-i replică o enervă pe Cara. Voia să-l provoace, să-l enerveze, să-l rănească, să-l incite chiar la violență.

– Spune-mi ceva, zise ea întorcându-se din nou spre el. Ca soție a unui impresar de jocuri de noroc sunt curioasă ce îndatoriri am. Trebuie să distrez gangsterii, mafioții?

– Sigur că nu. Cine crezi că sunt? întrebă el încordându-se.

– Nu știu. N-am nici cea mai vagă idee. Nu te cunosc deloc.

– Și ce-i vrea să afli?

– Nimic. Doar care-mi sunt îndatoririle. Vreau să știu ce te aștepți să fac.

– Ești o femeie inteligentă, răspunse el închizând din nou ochii. O să-ți dai seama și singură. Iar diseară te voi învăța una dintre cele mai importante îndatoriri. Să nu cumva să încerci să mi te împotrivești.

Cara oftă. Nicholas avea dreptate. Cu cât i se împotrivea mai tare, cu atât avea mai mult de pierdut. Și ce sens avea să-i refuze drepturile conjugale?

Acceptase să-i fie soție. Și poate că el era un bărbat dur, dar din câte îl cunoscuse, nu părea lipsit de inimă.

Își aminti de hainele pe care el insistase să și le cumpere din Gray Harbour, când se duseseră să ia certificatul de căsătorie. Nicholas încercase să-i dea bani, dar ea refuzase cu încăpățănare să accepte. Își cumpărase din propriile ei economii o rochie modestă de mireasă și un costum de călătorie, iar el nu-i comentase decizia.

Singurul aspect care o îngrijora acum era prima noapte în care se va culca cu acel necunoscut. Experiențele ei cu bărbații erau nule. Fusesse curtată de câțiva pescari tineri din orașelul lor, dar niciodată nu le dăduse speranțe și nu-i lăsase s-o atingă. Acum era căsătorită. Și nu cu oricine, ci cu cel mai mare dușman al ei.

Capitolul 3

Când avionul ateriză la Reno se lăsase seara. După un zbor destul de lung și obositor, luminițele orașului o înviorară. Cuibărit între munții Sierra Nevada care creau o graniță naturală între statele California și Nevada, orașul era încojurat de pădure.

Cara avu un sentiment ciudat, de ireal, atunci când coborî din avion și se îndreptă alături de Nicholas spre terminal ca să-și ia bagajele. În parcare îi aștepta un Mercedes argintiu.

Traversând cu mașina orașul, Cara admiră cu uimire de copil cazinourile și hotelurile ce sclipeau pline de luminițe colorate. Era o atmosferă de sărbătoare. Străzile înguste erau pline de oameni veseli.

„Cel mai mare orașel din lume”, citi Cara pe o pancardă întrebându-se dacă orașul acela era într-adevăr locuit. Întreaga populație părea a fi formată numai din turiști.

Totuși, acolo locuia Nicholas. Nicholas și alți oameni care-i serveau pe jucătorii jocurilor de noroc. Și ea.

Fără să se întoarcă, îl privi cu coada ochiului pe bărbatul de lângă ea întrebându-se pentru prima oară ce se ascundea sub aparența aceea de stăpânire de sine și autocontrol. Totul se petrecuse cu o repeziune uimitoare și Cara nu avusese timp să-și dea seama că-și legase viața de un străin. De când tatăl său pierduse bărcile viața ei se schimbase radical și i se părea că trăiește un coșmar continuu.

Acum realitatea începea să devină din ce în ce mai palpabilă. Era o femeie măritată. Și n-o făcuse pentru sine, ci pentru liniștea familiei sale, în special la îndemnul mamei. Oare nu greșise? Dacă Nicholas Curzon era un bărbat violent, un pervers, un hoț, poate chiar un criminal? Își asumase un mare risc, intrase în joc și acum trebuia să joace.

Nu, nu arăta ca un criminal. Dar cum arăta un criminal? Era un bărbat atrăgător. Atunci de ce fusese nevoit să-și cumpere o soție? Cara nu flirtase niciodată și era conștientă că puterile ei de seducție erau limi-

tate. Atunci de ce oare bărbatul acela acceptase să renunțe la două ambarcațiuni valoroase de pescuit pentru ea? Trebuia să aibă un motiv serios. Și de asta se temea Cara.

Acum părăsiseră orașul și se aflau pe autostradă. Unde mergeau?

– Credeam că locuiești în Reno.

– Am vrut să trecem prin Reno ca să vezi și tu orașul. Lucrez în Reno, dar locuiesc lângă lacul Tahoe.

De când aterizase avionul schimbaseră puține cuvinte, iar acum se lăsă din nou tăcerea.

Nicholas coti pe un drum care părea că duce direct în inima munților înalți se profilau pe cerul întunecat al nopții. La un moment dat începură să se zărească niște luminițe. Curând ajunseră pe un drum luminat, flancat de hoteluri și cazinouri. Părea un alt Reno la o scară mai mică.

– Ți-e frig? întrebă Nicholas.

– Puțin.

– Ne apropiem de munți, de asta, spuse el dând drumul la instalația de aer condiționat.

Acum păreau că se află într-o zonă rezidențială. Nicholas opri mașina în fața unor porți înalte din fier forjat. Coborî geamul și formă un cod. Porțile se dădură încet în lături făcându-le loc să treacă. După ce intrară, porțile se închiseră automat în urma lor.

Nicholas opri motorul și o clipă rămase tăcut pe scaunul lui. Apoi se întoarse încet spre ea și spuse:

– Ei, bine ai venit acasă.

Înainte ca ea să poată replica, Nicholas coborî din mașină și-i deschise portiera. Afară era cam frig. Cara începu să tremure. Privi în jur și admiră vila luminată din depărtare.

Tatăl ei îi spusese că Nicholas Curzon era un bărbat bogat. Abia acum Cara își dădea seama cam la cât se ridica averea lui.

– Hai să intrăm, spuse el scoțând geamantanele din portbagaj.

Ea îl urmă pe poteca din mijlocul pajiștii din fața vilei, spre porticul de la intrare. Nicholas lăsa bagajele din mână în fața ușilor duble din lemn masiv, căutându-și în buzunare cheile. Dar ușa se deschise și în prag apără o femeie cu păr grizonant, îmbrăcată în negru.

– Bine ați venit acasă, domnule Curzon.

– Mulțumesc, doamnă Varga, spuse el intrând în vestibulul generos pardosit cu piatră roșie. Ea este soția mea, Cara, dumneaei este menajera noastră, doamna Varga...

– Bine ați venit acasă, doamnă Curzon, spuse politicos femeia.

Chiar dacă era surprinsă de veste, nu arăta nimic.

– Sper că ați avut o călătorie plăcută.

– Da, mulțumesc, murmură intimidată Cara.

Nicholas avea menajeră! Oare intenționa s-o păstreze în continuare? Și dacă da, atunci de ce-i mai trebuia o soție ca ea? Ar fi putut să se căsătorească cu o femeie din mediul lui.

Îi urmă pe cei doi în camera de zi în care ardea un foc într-un șemineu masiv de piatră. Apoi trecură printr-un hol îngust spre spatele casei.

Nicholas se opri în fața unor uși și, întorcându-se spre menajeră, spuse:

– Noi vom despacheta și ne vom schimba. Ne puteți pregăti o cină frugală într-o oră, doamnă Varga?

– Desigur.

– Cara, ție foame?

– Nu prea, minți ea timid, simțind cum i se strânge stomacul.

Doamna Varga îi lăasă singuri. Nicholas deschise una dintre uși și aprinse lumina invitând-o pe Cara să intre.

– Deocamdată asta va fi camera ta, spuse el ducându-i bagajele lângă pat. E o cameră de oaspeți și are propria baie.

Cara rămase stingheră în mijlocul camerei.

Nicholas îi mai aduse un pachet mare pe care-l așeză pe marginea patului.

– Asta ți-am cumpărat-o din Gray Harbour. Aș vrea s-o porți diseară.

Cara privi pachetul fără să clipească. Nicholas îi cumpărase probabil o rochie.

– Camera mea e la capătul holului, continuă el văzând-o că tace. Dacă ai nevoie de ceva cheamă-mă. Oricum, într-o oră voi veni să te iau la cină.

După ce Nicholas o lăasă singură, Cara privi cu atenție în jurul ei. Camera de oaspeți era mai mare decât camera ei de zi de acasă. Pe pardoseală era o mochetă groasă de culoarea oului de rață, iar pereții erau acoperiți cu un material textil ce părea a fi mătase. În mijlocul camerei trona un pat imens, dublu, acoperit cu o pătură de cașmir. Perdelele erau din dantelă fină și draperiile din catifea grea. Încăperea arăta ca din revistă.

Dacă până atunci Cara se simțise dezorientată, acum era uimită. Nicholas nu era numai foarte bogat, dar avea și un bun-gust desăvârșit.

Acum însă trebuia să se schimbe pentru cină. Intră în baie și fu din nou uimită. Încăperea era generoasă și avea o cadă imensă din marmură, pe marginea căreia erau înșirate o mulțime de sticlute cu creme și uleiuri. Dădu drumul la apă și se întoarse în cameră ca să despacheteze.

Nu scoase din bagaje decât strictul necesar pentru noaptea aceea. Restul va aranja în dulapuri dimineța. Ochii i se opriră pe pachetul pe care i-l lăsase Nicholas. Oare ce fel de rochie îi cumpărase pentru seara aceea?

N-o interesa. La cină avea de gând să poarte o rochie de bumbac albastră pe care i-o dăruise Patrick de Crăciun, în urmă cu trei ani. Nu voia să se lase umilită de Nicholas Curzon. Acceptase s-o lase să-și aleagă singură hainele. Probabil că-i cumpărase o rochie scandaloașă doar ca s-o facă să se simtă ca o cenușăreasă.

Făcu o baie lungă și după ce se simți complet relaxată începu să se îmbrace. Apoi se așeză în fața oglinzii și-și piepănă părul.

După ce termină privi ceasul de pe noptieră. Mai avea un sfert de oră la dispoziție. Se mai plimbă prin cameră deschizând și închizând sertarele. Apoi ochii i se opriră din nou asupra pachetului de la Nicholas.

Curiozitatea învinse și începu să desfacă grăbit fundele cu care era legat pachetul. Nu-i venea să-și creadă ochilor. Încet, scoase din pachet o cămașă de noapte albă, de mătase. Era croită simplu, dar avea un aer sofisticat dat de o bandă de dantelă fină din jurul decolteului. Ochii i se umplură de lacrimi amintindu-și că la nunta ei alesese să poarte o rochie neagră. Dacă

s-ar fi căsătorit cu un bărbat pe care-l iubea aceea era cămașa de noapte pe care ar fi vrut s-o poarte în noaptea nunții.

Dar așa... Bărbatul pe care-l detesta din tot sufletul practic o cumpărase ca pe o vită. Mototoli furioasă cămașa, o aruncă înapoi în cutie, iar cutia o ascunse într-un colț, în dulap.

O bătaie ușoară în ușă o făcu să tresară. Gâtul i se uscă și-i fu imposibil să se miște din loc. Oare n-ar fi fost mai bine să îmbrace cămașa de la Nicholas? Oare nu era mai prudent să nu-l provoace? Bătaia din ușă se repetă, de data asta mai hotărât.

– Cara, te simți bine?

De ce nu îmbrăcase cămașa de la el? Oricum amândoi știau ce se va întâmpla în noaptea aceea. De ce să se prefacă? De ce să-i reziste?

Deschise ușa. Nicholas stătea în prag, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni negri și o cămașă albă. Avea manșetele suflecate și ultimul nasture desfăcut. Părul lui negru proaspăt spălat era încă ud.

O privi din cap până-n picioare și spuse scurt:

– Hai în sufragerie.

Chiar dacă era dezamăgit că ea nu se îmbrăcase în cămașa de noapte, Nicholas n-o arătă. Nu făcu nici un comentariu în legătură cu felul în care era îmbrăcată.

Focul încă ardea în șemineu. Cara se așeză într-un colț al canapelei. Pe măsuta din fața lor erau câteva platouri cu somon afumat, diferite tipuri de brânză, roșii, fructe proaspete și o sticlă de șampanie. Dintr-un colț al camerei se auzea o muzică suavă în surdină.

Decorul era romantic, atmosfera seducătoare. Nu lipsea decât cămașa albă de la Nicholas. Carei îi venea să râdă. Oricât se străduia el s-o transforme, ea va rămâne rățușca cea urâtă.

Degeaba se căsătorise cu ea. Degeaba o cumpăraseră. Nu putea să-i cumpere și inima. Și probabil că într-o săptămână sau două Nicholas se va sătura de ea și o va trimite înapoi acasă.

Cu o nouă rază de speranță în suflet, Cara începu să se relaxeze. Chiar dacă îi va ceda fizic, Cara nu-l putea face să se simtă bine pentru că nu-l iubea. Dimpotrivă. Și el va simți ostilitatea ei.

– Unde e doamna Varga? întrebă Cara privindu-l pe Nicholas, care se sprijinea de șemineu și privea focul.

– Cred că s-a dus la culcare, răspunse el morocănos.

Cara zâmbi simțindu-i tonul tensionat. Deși părea că el ieșise în avantaj, Cara deținea de fapt controlul.

– Locuiește aici?

– Da. Împreună cu soțul ei, care este grădinar.

– Ce bine de tine. Ți permiți să ții servitori în casă... Trebuie să câștigi foarte bine. Îmi dau seama după mașină, după palatul ăsta, după decor...

Spre surprinderea ei Nicholas zâmbi. Se așteptase ca el să se enerveze.

– În continuare mă consideri un escroc, nu-i așa, Cara? N-ai aflat că jocurile de noroc sunt legale în Nevada?

– Asta nu înseamnă că reprezintă o muncă cinstită.

– Pentru mine reprezintă. Cazinoul pe care-l am e moștenire de familie. Îl avem din anul 1929 și e printre primele construite aici. Bunicul meu avea o mină de argint și și-a început afacerile în acest loc.

– Și asta face din jocurile de noroc o afacere cinstită?

– Da, răspunse el sec.

– Și restul afacerilor cu ce au legătură? Cu prostituția, drogurile, șantajul, cămătăria?

– Ți-am mai spus, Cara, zise el înroșindu-se, spre satisfacția ei, sunt un bărbat răbdător. Dar dacă te mai străduiești mult, s-ar putea să reușești să mă scoți din pepeni.

După ce ronțăi liniștită un măr, Cara îl privi provocator în ochi și spuse:

– Nu mi-e teamă de tine, Nicholas Curzon.

– Mă bucur să aud asta. Nu-mi place să cred că țin lângă mine o femeie terorizată. Vreau să fii cooperantă.

– Asta rămâne de văzut, spuse ea calm.

– Rămâne de văzut, repetă el printre dinți apucând-o brusc de braț și smucind-o.

Luată prin surprindere, Cara închise ochii speriată. Dar asta, în loc să-l îndepărteze, îl stârni și mai mult pe Nicholas. Buzele lui îi căutau gura și mâinile lui încercau să-i pătrundă pe sub rochie.

– Draga mea Cara, relaxează-te, îi șopti el în ureche seducător. Ești atât de fragilă, de delicată...

Cu toată puterea voinței sale, Cara se luptă să scape. Minte i se întunecă. Nu-i venea să creadă că trăia un asemenea coșmar. Încercă să-și închipuie că e o martiră pângărită de un asediator.

Dar simțindu-l ridicând-o în brațe și ducând-o spre dormitor, deschise ochii înspăimântată.

– Cara, nu încerca să mi te împotrivești, spuse el uitându-se la ea cu o privire sălbatică. Ești a mea, am plătit scump pentru tine. Și jur că până mâine dimineată nu vei regreta.

– Nu, șopti ea, te rog...

Apoi, văzând că se îndreaptă spre dormitorul ei, țipă:

– Nu aici, mi-ai promis! Asta e numai camera mea.

– Bine, spuse el scurt, cum dorești, dar pentru mine e același lucru...

Brusc se întoarce și se opri în fața dormitorului lui, unde, cu o lovitură de picior, deschise ușa. O aruncă fără menajamente pe patul generos și începu să-și desfacă nasturii cămășii.

În cameră era întuneric, dar în lumina venită de pe hol, ce pătrundea prin ușa întredeschisă, Cara îi văzu umerii largi dezvăluindu-se de sub cămașă și simți cum o ia o amețală ciudată. Pieptul și abdomenul plat îi erau acoperite de păr mătăsos și cârlionțat, care se subția într-o linie ce dispărea sub talia pantalonilor. Ochii lui misterioși erau umbriți de părul răvășit care-i cădea pe frunte. Dacă n-ar fi fost speriată, Cara ar fi putut recunoaște că Nicholas era cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată.

Se așează încet pe pat alături de ea. Cara nu-și mai putea lua ochii de la el. Îl urmări vrăjită cum încerca să-i desfacă rochia. Deodată îi fu rușine de felul în care era îmbrăcată.

Apoi i se făcu iarăși frică. Nu trebuia să se lasă pradă magiei momentului. Nicholas Curzon nu era un prinț. Era un pirat, un șantajist, un barbar.

– Ia-mă în brațe, Cara, șopti el plimbându-și buzele pe umerii ei.

Ea se supuse rigid, închizând ochii strâns. Va face ce-i va spune el, dar nu-i va răspunde din proprie dorință.

Simțindu-i mâinile mângâindu-i sânii, Cara rămase uimită de senzația plăcută pe care o simțea în ciuda voinței sale. Instinctiv deschise gura sub presiunea buzelor lui. Simțea că începe să cedeze dorinței care o invadase.

Era amețită și uimită de propriile ei reacții. Și dintr-o dată i se făcu scârbă. Dar nu din cauza bărbatului care-i trezise simțurile, ci din cauza felului în care reacționa ea. O transpirație rece îi îngheță spatele și simți că se îneacă.

Se smulse din îmbrățișarea lui senzuală și-și acoperi fața cu palmele.

— Ce naiba?! exclamă Nicholas aprinzând veioza de lângă pat și privind-o cu atenție.

Cara începu să suspine încet. Apoi, gemu furioasă de neputință, se ridică de pe pat și intră vijelios în baie închizând ușa în urma ei. Își lipi fruntea de oglinda rece din fața chiuvetei și dădu drumul la apă. Se spălă pe față, își clăti gura și apoi își băgă capul sub jetul de apă rece.

Apoi se privi în oglindă și abia se recunoscuse. Avea pupilele dilatate, fața roșie și buzele umflate.

– Joci bine.

Cara privi repede spre intrare. Nicholas stătea sprijinit de tocul ușii, cu brațele încrucișate la piept, privind-o cu un zâmbet ironic.

– Ce vrei să spui? întrebă ea înnegurată.

– Dacă-ți închipui că voi fi impresionat de jocul tău, te înșeli. Faci pe fecioara virtuoasă și nu te prinde rolul...

Cara îl privi fără să-l înțeleagă. Ostilitatea lui era aproape palpabilă. Dar mai era ceva. Nicholas părea rănit. Probabil își închipuia că apropierea lui o scârbise. Realizând asta, Cara simți că-i revine stăpânirea de sine.

Închise robinetul, se șterse pe față și pe mâini cu un prosop și se apropie încet de el.

– Nu m-am prefăcut deloc. Nici n-aș fi putut. Dacă ai judeca puțin, ți-ai da seama. Dar ce spun eu? Dacă ai fi judecat puțin până acum, n-ai fi acceptat târgul ăsta stupid. Ai obținut soția pe care ți-ai dorit-o. Eu nu m-am împotrivit în nici un fel, așa cum ți-am promis, dar nu te-ai gândit niciodată să-mi pretinzi să-mi și plăcă rolul pe care vrei să-l joc. Nu mă pot abține, vezi? Atingerile tale îmi provoacă repulsie. Acum lasă-mă să mă duc la mine în dormitor. Sunt obosită. A fost o zi lungă și plină de evenimente. Sau poate că vrei să mă faci să vomez?

De data asta Cara crezu că o va lovi. Întinsese așa prea tare. Dar nu-i mai păsa. S-o lovească. Abia aștepta să-l facă să-i spună să plece definitiv. Îl privi sfidător așteptându-i reacția.

– Bine, Cara, spuse el spre surprinderea ei, făcându-i loc să treacă. Fie cum vrei tu. Dar să nu-ți închipui că vei reuși vreodată să mă faci să te gonesc.

Cara îl privi descumpănită. Nu se așteptase la așa ceva.

– N-ai de-a face cu un diletant, Cara. Uiti că sunt un jucător profesionist? Întrebă el zâmbind ironic.

– Ești detestabil! pufni ea.

– Și tu ești o actriță proastă, spuse el îngustându-și privirile. Crezi că nu te-am simțit cum mi-ai răspuns mai devreme? Crezi că nu mi-am dat seama că ai fi dorit să fac dragoste cu tine? Un bărbat adevărat știe când o femeie e pregătită pentru el. Și crede-mă, Cara, tu ești ultima femeie care s-ar putea ascunde de mine.

Cuvintele lui umilitoare o răniră.

– Te-am urât înainte, spuse ea printre dinți. Te-am urât mai mult decât credeam c-o pot face. Acum ai reușit să mă faci să te urăsc și mai mult.

Spunând astea, Cara trecu pe lângă el cu capul sus. Își luă rochia de pe pat și se îndreptă spre camera ei încercând să ignore râsul ironic și sigur pe sine al lui Nicholas.

Capitolul 4

În dimineța următoare Cara stătea la fereastra dormitorului ei admirând cea mai frumoasă priveliște pe care o văzuse vreodată. Întinzându-se în apropierea pajiștii din fața vilei lui Nicholas Curzon, scliffea în soare oglinda albastră a lacului Tahoe, mărginit de piscurile înzăpezite ale munților Sierra Nevada. Chiar de la distanță îți dădeai seama că limpezimea lacului lăsa se se vadă fundul stâncos.

În jurul lacului creșteau pâlcuri de pini de după care se șteau vile albe, opulente.

Priveliștea aceea de poveste o ajută pe moment să uite că era prizoniera unui bărbat pe care-l detesta, să uite că se căsătorise împotriva sentimentelor ei, și mai ales că răspunsese fizic avansurilor acestuia. Dar calmul ei interior nu ținu

prea mult. În ciuda frumuseții și luxului care o înconjurau, Cara își simțea inima sfâșiată de durere.

Se îndepărtă de fereastră și se duse la baie. Făcu duș, își spălă părul, despachetă restul bagajelor și se îmbracă în fusta ei veche de casă și un pulover verde. Apoi i se făcu foame.

Noaptea trecută se gândise mult la situația în care se afla. Singură se băgase în acea poveste stânjenitoare. Acceptase să devină soția lui Nicholas Curzon și să-i satisfacă plăcerile drepturilor conjugale. Gândindu-se mai bine la reacția pe care o avusese, la ameteala și repulsia resimțită, își dădu seama că Nicholas n-avusese nici o vină. Trupul ei se revoltase împotriva ei însăși. Dar el nu trebuia să afle niciodată. Data viitoare trebuia să fie mai prudentă. Spera doar ca până la urmă Nicholas să se sature de ea și s-o trimită înapoi acasă.

Noaptea trecută nu i se împotrivise prea hotărât. Dacă ar fi vrut cu adevărat, Nicholas ar fi avut-o până la urmă. Probabil că și el își dăduse seama. Cara îi căzuse în plasă și-i răspunsese chiar, pentru că Nicholas era un bărbat experimentat. Nu Nicholas Curzon era dușmanul ei, ci cu propria persoană trebuia să se lupte.

Ieși pe hol și privi pe furiș spre dormitorul lui Nicholas. Ușa era deschisă larg, patul era făcut, iar el părea să nu fie în cameră. Înaintă spre camera de zi și auzi muzica unui radio. În încăperea cu șemineu unde cinase seara trecută nu era nimeni. Zgomotul părea să vină din capătul unui alt hol. Cara păși timid spre locul din care se auzea muzica și se trezi în fața bucătăriei.

Aceasta era decorată în galben pal și albastru, iar la ferestrele mari atârnavă perdele viu colorate. Pe masa așezată într-un colț era o vază cu crizanteme galbene, iar din cuptor venea un miros apetisant.

– Doamnă Varga, spuse Cara timid.

Femeia se ivi de după ușă.

– Oh, doamnă Curzon, m-ați speriat!

– Îmi pare rău, spuse ea. Știu că e cam târziu, dar aș fi vrut să găsesc ceva de mâncare pentru micul dejun. N-aș vrea totuși să vă deranjez...

– Nu-i nici un deranj, spuse doamna Varga ștergându-se pe mâini. Luați loc la masă și o să vă prepar ceva. Să-mi spuneți ce doriți să mâncați. Domnul Curzon mănâncă foarte mult la micul dejun.

– Aș vrea niște suc de portocale, o cafea și câteva felii de pâine prăjită, spuse ea privind ceasul de deasupra frigiderului.

Era trecut de zece.

– Nu obișnuiesc să mă trezesc așa de târziu, continuă ea, dar ieri am avut o zi obositoare... Nicholas... domnul Curzon a plecat?

– Oh, da. El se trezește foarte devreme. Îi place să ajungă la birou la ora opt, și până în Reno face cam o jumătate de oră cu mașina.

– La birou? Credeam că... Și cazinoul?

– Domnul Logan se ocupă de cazinou, explică doamna Varga turnându-i cafea fierbinte într-o ceașcă. De ani de zile o face. Domnul Curzon e ocupat până peste cap cu afacerea Curzon Enterprises mai ales de când a murit tatăl lui.

– Aha... murmură Cara luând o gură de suc. Și vine acasă la dejun?

– Oh, nu, spuse doamna Varga punându-i în față o farfurie cu câteva felii de pâine prăjită unse cu unt. E bine dacă sosește la timp pentru cină. De cele mai multe ori preferă să-și petreacă noaptea în apartamentul din oraș... Dar asta a fost înainte să se căsătorească. Poate acum lucrurile se vor schimba.

– Poate, șopti Cara privind în farfurie.

– Iertați-mă dacă v-am supărat. Domnul Curzon e un bărbat onorabil. Nu obișnuiește să...

– Fiți liniștită, zâmbi Cara. Nu sunt geloasă.

– Nici n-aveți de ce. Probabil că știți că multe femei au încercat să-l prindă. Dar până acum domnul

Curzon a fost un bărbat liber. Nu s-a gândit niciodată să se așeze la casa lui cu o femeie. Dacă s-a hotărât să se căsătorească cu dumneavoastră înseamnă că sunteți o persoană specială. Știu că vorbesc cam mult, dar l-am văzut cum vă privește și cum se poartă cu dumneavoastră. Cred că e foarte îndrăgostit. Și e un om bun...

– Mulțumesc, doamnă Varga, spuse Cara politico. Sunteți draguță.

Dacă femeia aceea ar fi știut că „bunul” domn Curzon își cumpărase soția, poate n-ar mai fi vorbit așa de frumos despre el.

*

*

*

După micul dejun Cara se îmbracă cu jacheta ei groasă de lână și ieși afară ca să exploreze împrejurimile locuinței sale temporare – așa cum spera ea.

Aerul era cam rece și Cara își ridică gulerul jachetei acoperindu-și urechile. Ajunse la malul lacului și păși pe docul pustiu la ora aceea.

Se opri la capăt și privi fundul limpede al lacului. Deodată își aminti de familia ei. Se întrebă cum se mai simțea mama sa și dacă se descurca fără ajutorul ei. Înainte să plece, Nicholas angajase o asistentă

medicală care să aibă grijă de ea, dar Cara ştia că nu era acelaşi lucru. Îi era dor de mama ei şi ar fi vrut s-o îngrijească în continuare, dar când Nicholas îi propusese s-o aducă la spitalul din Reno, Cara se opusese. Spera ca într-o zi, cât mai curând posibil, să se întoarcă acasă, aşa că n-avea sens s-o chinuiască pe mama ei degeaba.

Gândurile îi fură întrerupte de doamna Varga, care o strigă. Se întoarse şi o văzu la capătul aleii făcându-i agitat semne cu mâna.

– Sunteţi căutată la telefon! strigă femeia.

Cara o luă la fugă spre casă, intrând în panică. Dacă păţise ceva mama ei? Dar când se apropie de doamna Varga se linişti văzând-o pe aceasta zâmbind.

– E domnul Curzon, spuse ea. Puteţi să folosiţi telefonul din camera de zi.

– Mulţumesc, spuse Cara oftând uşurată.

Se îndreptă agale spre camera de zi şi ridică receptorul.

– Da, spuse ea rece.

– Cât entuziasm! Mai ales pentru o proaspătă soţie...

– Ce doreşti?

– Nu cred că ar fi înţelept să-ţi spun prin telefon ce doresc, zise el insinuant.

Cara îşi muşcă buzele abţinându-se să nu replice usturător.

– S-a aflat că m-am căsătorit, continuă Nicholas, și diseară suntem invitați la o petrecere dată în cinstea noastră.

– Înțeleg, spuse ea.

– Ei, ce părere ai?

– Ce contează părerea mea? întrebă ea înfuriată.

Ce se aștepta să facă? Să sară în sus de bucurie? Ar fi însemnat să joace teatru. Amândoi știau bine că acea căsătorie era o farsă.

– Spune-mi ce trebuie să fac, continuă ea.

– Ce *trebuie* să faci? Ei bine, dacă vrei, îți spun că *trebuie* să vii la petrecere și să încerci să te simți bine.

– Să trăiți! exclamă ea sarcastic. Altceva?

– Nu ți se pare că te străduiești cam mult ca să ne faci amândurora existența dificilă?

– Te așteptai la altceva? Tu ai stabilit regulile. Ce mai dorești?

– Aș vrea să renunți la atitudinea asta războinică. Aș vrea să începi să te conduci ca o soție adevărată și nu ca un copil răsfățat.

– Cred că-mi ceri prea mult. Nu-mi pot controla sentimentele. Nici măcar nu te plac, Nicholas, cum vrei să reușesc să mă comport ca o soție adevărată?

– Bine, Cara, cum dorești. Ai ce să porți la petrecere? Dacă vrei să-ți cumperi vreo rochie poți să iei mașina din garaj ca să te duci la magazinele din Reno.

– Nu, mulțumesc, răspunse ea politicos. Am rochia de nuntă.

– A, rochia de înmormântare, vrei să spui, zise el râzând amar.

– Dacă așa ți se pare...

– Cum dorești. Joacă rolul martirei. Te prinde. E alegerea ta, oricum. Eu o să vin acasă mai devreme astăzi. Petrecerea începe la ora șase.

Apoi închise. Cara așeză încet receptorul în furcă. O petrecere! Asta era tot ce-i lipsea în dispoziția în care se afla. N-avea nici un chef să se întâlnească cu prietenii lui Nicholas. Nu conta cu ce se îmbrăca în seara aceea. Oricum niciodată nu va reuși să se integreze în lumea lui.

*

*

*

Se dovedi că greșise total. Oamenii pe care-i cunosc în seara aceea nu erau numai drăguți și prietenoși, dar nimeni nu păru să aibă vreo problemă cu rochia ei modestă sau cu coafura simplă. De fapt, cele douăzeci de femei prezente la petrecere erau îmbrăcate de la costume de birou până la rochii de cocteil.

Petrecerea avu loc în locuința unui profesor care predă la Universitatea din Nevada. Casa era modestă, situată pe o străduță liniștită din zona rezidențială și, deși era mai mare decât locuința ei din Southport, nu se compara cu vila lui Nicholas.

În camera de zi gazdele așezaseră pe o masă un bufet suedez. Invitații, formând mici grupuri zgomo-toase și vesele, mâncau în picioare și discutau relaxat, încercând să se facă auziți peste muzica revărsată din boxele unei stații audio.

Cara și Nicholas se așezaseră la o măsuță rotundă împreună cu gazdele, Robert și Diana Hathaway, un cuplu în vârstă și de treabă, vechi prieteni ai lui Nicholas.

– Ei, Nicholas, spuse Robert vesel, n-am crezut că voi apuca ziua în care să te văd însurat. Eram siguri că ești un burlac convins. Dar acum înțeleg de ce ai așteptat atât de mult. Ai ținut comoara asta de femeie ascunsă între dealurile Washingtonului și nu ne-ai suflat o vorbă. Diavol împielit ce ești!

Cara zâmbi, deși se simțea stânjenită de remarcile bărbatului.

– Nu-l băga în seamă, draga mea, spuse Diana simțindu-i starea. Bărbatul meu spune tot ce simte și nu se cenzurează deloc. S-a obișnuit cu studenții lui, sincer. Dragă, nu vezi că o faci pe biata fată să se simtă prost?

– Nu-i nimic, murmură Cara înroșindu-se. Nu mă deranjează sinceritatea.

– Eu una m-am săturat de vocea bărbatului meu, aş vrea să te aud şi pe tine, Cara. E adevărat că-l cunoşti pe Nicholas de zece ani?

– Într-un fel, da, spuse ea aproape încetându-se. Dar ne-am cunoscut... mai bine, de curând.

Apoi începu să-i povestească despre viaţa ei din Southport, despre familia ei, evitând să menţioneze felul în care devenise soţia lui Nicholas.

În timpul conversaţiei îl urmări pe Nicholas, care o asculta cu atenţie privind-o cu coada ochiului. Părea total relaxat. De fapt, era normal să fie aşa, doar stăteau la masă cu nişte prieteni apropiaţi. Ea era străina din poveste.

– Ei, spuse Diana după ce Cara termină, povestea voastră mi se pare foarte romantică. Să vă vedeţi doar o dată pe an, să vă îndrăgostiţi dintr-o dată şi să vă şi căsătoriţi!

– Chiar aşa, zâmbi Nicholas făcându-i cu ochiul Carei.

După cină invitaţii venură la ei pe rând ca să-i felicite şi să le ureze casă de piatră. Cara le primi urările cu graţie, zâmbitoare, dar în străfundul inimii se simţi ca o impotoare. Ura minciuna în care trăia, detesta că era nevoită să joace rolul proaspetei soţii

fericite, comentariile celorlați care-l felicitau pe Nicholas pentru alegerea făcută. Pe de altă parte el părea că se complăce în situația aceea ciudată, ba chiar părea s-o savureze.

Ultima persoană care veni la ei fu o blondă superbă, bronzată și îmbrăcată într-o rochie albă de bumbac subțire, mulată pe trupul ei perfect întreținut, care nu lăsa loc de îndoială când îl sărută pe Nicholas lângă ureche.

– Mi-ai frânt inima ticălosule, o auzi Cara pe această șoptindu-i pe un ton rănit.

Ei îi aruncă o privire glacială care parcă spunea: „Mi l-ai furat, dar ai grijă ce faci de acum încolo.”

Cara ar fi vrut să-i spună că e liberă să-l ia dacă poftea, dar se abținu, bineînțeles.

– Cara, ea este Moira Faraday, o... veche prietenă, spuse Nicholas.

Blonda izbucni într-un râs gutural și adăugă:

– O foarte veche prietenă. Practic am crescut împreună. Suntem ca... frați.

Câteva cupluri începuseră să danseze în mijlocul camerei de zi care se transformase într-un ring de dans.

– Vrei să dansezi, doamnă Curzon? întrebă Nicholas.

– Nu, mulțumesc, spuse Cara rece.

De fapt nu știa să danseze, dar nu voia să-i spună lui asta. Îi făcu semn spre Moira și spuse:

– Dacă vrei, poți s-o inviți pe ea.

– Cât de generoasă ești, șopti Moira din vârful buzelor, luându-l pe Nicholas de braț. Hai, dragă, buna ta soție ne-a dat permisiunea.

– Nicholas n-are nevoie de permisiunea mea, spuse Cara cu indiferență. Știe că nu sunt deloc geloasă.

Apoi se pregăti să plece și să-i lase singuri, dar Nicholas o luă de mână obligând-o să rămână, și uitându-se la Moira spuse:

– Suntem în luna de miere. Cred că voi sta lângă soția mea.

– Desigur, înțeleg, spuse rece Moira. Dar după ce ieși din luna de miere știi unde mă găsești.

Nicholas începu să râdă. Zâmbind seducător, Moira plecă.

– Nu te supăra pe ea, spuse Nicholas. E o fată bogată și răsfățată căreia îi place să-i șocheze pe cei din jur.

– Nu mă deranjează câtuși de puțin, replică ea.

Oricum, în sinea ei se întreba dacă el și Moira fuseseră amănți, iar gândul ăsta o cam neliniștea.

Nicholas, care continua s-o țină de mână, începu s-o mângâie ușor. Carei nu-i plăcu senzația și încercă să-și retragă mâna. Dar el o strânse mai tare și-și împleti degetele cu ale ei.

– Relaxează-te, spuse Nicholas aplecându-se ușor spre ea.

Buzele lui îi atinseră în treacăt obrazul.

– Hai, nu cred că o să fie un capăt de țară dacă te străduiești puțin să te prefaci că te bucuri de mângâierea mea, șopti el.

– O să mă străduiesc, spuse ea zâmbind fals. Doar știi că nu sunt o actriță bună.

Următoarele ore stătură unul lângă celălalt privind perechile de dansatori și discutând cu ceilalți invitați. Nicholas n-o lăsă nici o clipă singură și, pe măsură ce trecea timpul, Cara era din ce în ce mai surprinsă cât de bine se simțea în compania lui și a prietenilor lui. Toți păreau să-l iubească pe Nicholas și se străduiau să-i intre și ei în grații, mai ales când o vedeau atât de timidă și rezervată. Deși toți vorbiră cald cu ea, nimeni nu încercă să forțeze nota.

În cele din urmă, pe la unsprezece seara, Nicholas se ridică de la masă ținând-o de mână.

– Ești obosită, spuse el încet. Cred că e timpul să mergem acasă.

Privirea lui intensă o făcu pe Cara să se simtă încolțită. Distrasă de mulțimea prietenoasă uitase de noaptea trecută, și abia acum își dădu seama că Nicholas avea de gând s-o repete. Nu era genul de bărbat care să se dea bătut prea ușor.

Își luară la revedere de la gazde și de la invitați și ieșiră afară. Era o noapte rece, luna strălucea pe cerul întunecat, și Nicholas o ținea strâns lângă el în timp ce se îndreptau spre mașină. Nu aveau mult până acasă și în întunericul din mașină ea îl privi cu coada ochiului cum conducea mașina.

După ce-l văzuse în noaptea aceea în compania prietenilor lui, Cara era și mai uimită de motivele pentru care se căsătorise cu ea. Nicholas părea un bărbat care avea tot ce-și dorea – fizic, bani, poziție socială, prieteni care-l respectau și-l apreciau, o blondă superbă îndrăgostită de el.

Profilul lui aristocratic și puternic se contura în lumina străzilor drumului îngust pe care-l străbăteau în viteză. De departe era cel mai arătos bărbat pe care-l văzuse în seara aceea. Oare de ce o alesese pe ea? Oare mama ei avusese dreptate când îi spusese că dorise să facă din ea o femeie onorabilă? Nu, un bărbat cu intenții onorabile n-ar fi forțat o fată să se căsătorească cu el.

– Ei, spuse el rupând tăcerea, ce părere ai?

– La ce te referi?

– La prietenii mei, spuse el oprind motorul în fața casei.

– Sunt drăguți, răspunse ea sec.

– Ai observat vreun caracter dubios, vreun gangster? o tachină el.

Părea că-și râde de ea și asta o scotea din sărite. Fără să-i răspundă deschise portiera și ieși din mașină. Porni spre casă cu pași hotărâți fără să se uite în urmă. Nicholas încuie mașina și reuși s-o ajungă din urmă abia în camera de zi. O prinse de mână și o întoarse cu fața spre el.

– Ce vrei? întrebă ea făcând o figură plictisită.

– Pe tine.

– Nicholas... oftă ea, sunt obosită. Aș vrea să dorm. Am băut cam mult în seara asta și nu sunt obișnuită.

– Tocmai de aceea, spuse el ridicând-o în brațe și ducând-o în dormitorul lui.

Cara închise ochii, încercând să nu se mai gândească la ceea ce va urma.

O așeză ușor pe pat și o privi scrutător în ochi.

Când tensiunea deveni insuportabilă, Cara întrebă:

– De ce, Nicholas? De ce-mi faci asta?

– Ce? întrebă el zâmbind și mângâind-o ușor sub bărbie. Asta? Pentru că ești soția mea.

– De ce eu? De ce nu Moira? Ea te dorește. Eu nu.

– N-o vreau pe Moira. Te vreau pe tine.

– Cu alte cuvinte vrei ce nu poți avea, spuse ea tăios.

– Dar am ce vreau, spuse el insinuant. Pe tine te pot avea dacă vreau cu adevărat...

– Sigur, răspunse ea amar. M-ai cumpărat cinstit.

Se aplecă și o sărută ușor pe buze. Cara închise ochii. Se juca cu ea.

– Întoarce-te, murmură el.

Ea se supuse ostenită. Nicholas începu să-i maseze ușor umerii și ceafa până simți cum se relaxează. Apoi Cara simți cum îi desface fermoarul rochiei și nu se opuse. Degetele lui îi mângâiau spatele coborând ușor spre talie. Cara încercă să ignore senzația plăcută. Dar când mâinile lui îi cuprinsesă sânii ea tresări involuntar.

Nicholas o lipi cu spatele de pieptul lui mângâindu-i în cercuri amețitoare sânii și abdomenul. Apoi o întoarse încet cu fața spre el. Ea nu reuși să-l privească în ochi. Nu suporta să se știe privită goală.

– Draga mea Cara, șopti el. Ești atât de frumoasă. Astă-seară când te vedeam atât de calmă și stăpână pe tine, abia reușeam să mă abțin să nu te ating.

Cara își mușcă buzele nervoasă, simțindu-se copleșită de cuvintele și atingerile lui. Nu trebuia să-l creadă. Încerca doar s-o facă să-i cedeze.

Dar când îi simți gura fierbinte pe sfârcuri, gemu de plăcere.

– Vezi? murmură el, și tu mă vrei.

Apoi își strivi gura de buzele ei. Ea îi răspunse instinctiv. Nicholas îi luă mâinile și o forță să-i atingă

masculinitatea. Excitarea lui evidentă o sperie. Ardea de dorință. Ar fi vrut să-și plimbe palmele pe umerii lui și să-l exploreze la fel cum făcea și el.

Când aproape i se abandonează total, pe Cara o cuprinsese o ameteală dulce și brusc își aminti de noaptea trecută.

Deschise ochii și se smulse violent din îmbrățișarea aceea senzuală.

— Cara, ce ai? întrebă el blând.

Nici nu putea să-l privească. Era rușinată de ceea ce făcuse. Nu voia să-i răspundă. Atunci de ce avea Nicholas putere asupra ei?

— Nu pot, șopti ea. Pur și simplu nu pot.

— Ce se petrece cu tine? întrebă el răgușit după ce o privi îndelung. De ce nu?

— Nu știu, Nicholas, vine din mine.

— Doamne, crezi că nu-mi dau seama? Bine, Cara, spuse el pe un ton neajutorat. Văd că n-are sens. Nu vreau să te mai forțez să faci ceva împotriva voinței tale. Dar, la naiba, știu că în sinea ta mă dorești la fel de mult ca mine.

— Nu știu ce vreau.... spuse ea sincer, privind în altă parte.

Trebuia să plece de lângă el. Prezența lui o tulbura. Se ridică în picioare strângându-și rochia la piept. Voia să fie singură, să se gândească, să-și decanteze sentimentele contradictorii care o răvășeau.

– Du-te atunci. Du-te la culcare. Nu vreau să te mai deranjez. Mai mult decât atât n-am ce face. Când vei fi pregătită să-ți recunoști sentimentele să vii la mine.

Cara se îndreaptă împleticindu-se spre camera ei. Se aruncă în pat fără să mai aprindă lumina și se se mai dezbrace, privind în gol tavanul.

Slavă Domnului că scăpase. Dar amintindu-și senzațiile pe care i le stârnise mai devreme Nicholas, gemu și se cuprinse în brațe. De ce-l dorea pe bărbatul acela detestabil? Dar oare chiar era detestabil?

– Dumnezeuule, gemu ea cu voce tare. Ce se petrece cu mine?

Nu știa ce să mai creadă. Devenise așa cum se temuse – propriul ei dușman. Trupul ei n-o mai asculta.

Toată viața își dorise un trai tihnit, știuse ce face, luase decizii înțelepte, și acum... Pentru prima oară în viața ei se îndoia de propriile reacții și nu știa cum să le controleze.

Se foi și se răsuci toată noaptea, și în cele din urmă își dădu seama că Nicholas îi spusese că de acum încolo o va lăsa în pace. Când îl va dori, ea va fi cea care va veni la el. Asta oare nu rezolva conflictul? Nici într-o mie de ani n-avea să se ducă ea la el. Așa că de ce să se mai frământa?

Capitolul 5

— Aș vrea să merg la biserică, îi spuse Cara doamnei Varga a doua zi. Există vreuna aici, lângă lac, sau trebuie să mă duc până la Reno?

Se trezise târziu și în timp ce făcu un duș și se îmbrăcă, se gândi că atâta timp cât era nevoită să rămână acolo trebuia să încerce să-și facă viața cât mai ușoară.

Pe partea cealaltă a lacului descoperi o capelă la care se ducea și doamna Varga. În fiecare duminică dimineata un preot paroh al unei biserici mai mari din Carson City ținea slujba acolo. Cum era sâmbătă, în ziua aceea nu-l găsea.

Când în sfârșit fu gata, Nicholas deja plecase. Se părea că avea de lucru și în zilele de sâmbătă. Sau poate prefera să stea cât mai mult departe de ea.

Se sprijini de balustrada de lemn a docului, privind fără să vadă apa cristalină a lacului. Era o vreme minunată și peisajul era superb. Dar nu se compara cu oceanul. Îi era dor de sătucul ei, de plaja stâncoasă, de lumea ei în care se simțea protejată.

Își aminti de familiile de pescari tăcuți, muncitori, pe care-i cunoștea de când era mică, și care o iubeau și o acceptau așa cum era. Dorul de casă devenise de nesuportat.

Nu era făcută să joace rolul soției unui bogătaș. Tot luxul acela, banii, nu se comparau cu dragostea familiei sale. Se luptă cu lacrimile încercând să nu se lase copleșită de dor, și se porni agale spre casa în care se simțea pasageră, ca un călător într-o gară.

Se opri în dreptul unei bănci de lemn de sub un pin și se așeză gânditoare. Ce putea să facă? Se simțea ca o prizonieră. Deși ultima încercare a lui Nicholas de a face dragoste cu ea fusese un eșec, el părea hotărât să n-o lase să plece. Făcuseră un târg și acum ea îi aparținea. N-avea încotro. Era obligată să i se supună.

Se ridică de pe bancă și porni spre casă. Se opri la bucătărie. Doamna Varga îi lăsase o oală de supă fierbinte și aromată pe sobă. Încăperea era caldă și primitoare.

Cara își scoase jacheta, se așeză la masă și începu să mănânce încă gândindu-se la situația ei.

Nicholas îi promisese că de acum încolo o va lăsa în pace. Îl rănise, dar ea nu se putea abține să nu i se facă rău de fiecare dată când el o atingea. Poate că până la urmă Nicholas se va simți rănit în orgoliu și o va lăsa să plece.

Între timp putea să încerce să profite de lipsa lui și de liniștea casei. Din păcate nu prea avea ce face. Doamna Varga se ocupa de menaj și bucătărie, și probabil că nu i-ar fi plăcut ca ea să se bage în treburile ei. Oricum, nici degeaba nu putea să stea.

*

* *

Se decise să dechidă acel subiect în timpul cinei. După-amiază începu să aranjeze o masă romantică în camera de zi, în dreptul șemineului. Spera ca atmosfera caldă să-l îmbuneze pe Nicholas. Doamna Varga îi lăsă câteva caserole cu mâncare, pe care Cara trebuia doar să le încălzească, apoi plecă la soțul ei, în apartamentul lor de lângă garaj.

Nicholas sosi acasă după ora șase. Cara tocmai pregătea salata când auzi motorul mașinii. Apoi îi auzi pașii pe verandă. Nicholas n-o căută, nici n-o strigă. Se duse în dormitorul lui și apoi începu să facă un duș.

Când Cara auzi dușul oprindu-se prăji câteva felii de pâine, puse cafeaua fierbinte într-un ibric și se duse în sufragerie. În mijlocul camerei se opri nehotărâtă. Nici măcar nu cunoștea obiceiurile culinare ale lui Nicholas. Poate că el obișnuia să mănânce mult mai târziu. Poate că prefera o masă ușoară. Poate că nici măcar nu mânca în sufragerie...

În cele din urmă ridică din umeri și se hotărî să-și continue planul. Dacă lui Nicholas nu-i convenea ceva, cu siguranță că îi va spune în față. După ce aduse mâncarea din bucătărie, Nicholas coborî și el în sufragerie.

– Vrei să bei ceva? întrebă el.

Tonul lui era distant, dar politicos. Cara rămase în parg privindu-l atent. Era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni sport și un pulovăr alb pe gât. Se așezase comod pe canapea cu un pahar de băutură în mână, citind ziarul. De ce o neliniște privea acea?

– Nu, replică ea îndreptându-se rigid spre el. Nu vreau să beau nimic, mulțumesc. Am adus aici mâncarea pe care ne-a lăsat-o doamna Varga. Dar dacă nu ți-e foame...

– Mi-e foame, spuse el scurt.

Dădu paharul peste cap și se ridică de pe canapea îndreptându-se spre masă. Mâncară în tăcere o vreme, apoi Cara se hotărî să vorbească.

– Aș vrea să-ți spun ceva, zise ea.

El abia îi aruncă o privire. Lemnele din șemineu începură să pocnească și de afară se auzi vântul zgâlțâind obloanele. Cara avea sentimentul că erau singuri în univers. Respiră adânc și spuse:

– Înțeleg că nu vrei să mă lași să plec de aici, deși...

– Deși te dezgust? continuă el privind-o rece.

– Cam așa ceva, murmură ea înroșindu-se.

– Nu e cazul să te simți stânjenită, spuse el punând furculița deoparte. Țsta e adevărul. De fiecare dată când încerc să mă apropii de tine fizic, ți se face scârbă.

Deși avea un ton indiferent, se simțea că Nicholas era jignit. Cara ar fi vrut să-i spună că nu apropierea lui o dezgusta, că reacția ei era una mai mult declanșată de ea însăși. Dar prefera ca deocamdată să păstreze constatarea numai pentru sine.

– Am încercat, spuse ea încet. Nu m-am împotrivit. Am avut intenția să-mi onorez angajamentul...

– Știu, spuse el indiferent.

Cara ar fi dat orice să afle ce gândea el cu adevărat. Ce simțea? Cu siguranță că mândria lui de mascul fusese rănită profund. Cu toate astea părea să accepte situația cu stoicism. Asta nu putea să însemne decât un singur lucru.

– Atunci mă vei lăsa să plec? întrebă ea cu speranță.

– Nu, răspunse el sec. N-o voi face. Ți-am mai spus că vreau o soție, și nu una oarecare, ci pe tine. Dar nu pentru sex. Asta pot găsi și-n altă parte.

Îl credea. Moira se dovedise mai mult decât dornică, cu o seară înainte. Atunci care erau motivele pentru care o dorea pe ea și pe nimeni altcineva?

– Dar copii? întrebă ea în cele din urmă.

– Ce e cu copiii? întrebă el oprindu-se din mâncat și devenind atent.

– Nu-ți dorești copii, urmași?

– Ba da. Sigur că-mi doresc. Tu nu?

– Nu știu, spuse ea privind în altă parte. Nu m-am gândit până acum la asta. De fapt niciodată nu m-am gândit că mă voi mărita... Dar dacă vrei copii, de ce nu mă lași să plec ca să-ți găsești o soție care să vrea să ți-i ofere?

– Ți-am mai spus, răspunse el nerăbdător. Te vreau pe tine. Sunt lucruri mai grave decât o căsnicie fără copii. Și în afară de asta...

Nicholas se opri dându-și seama că probabil spusese mai mult decât intenționase, și începu să mănânce din nou.

În afară de asta, ce? La ce se referea?

Cara se frământă mult până terminară de mâncat. Dar abia după ce duse vasele la bucatărie și încălzi cafeaua își dădu seama la ce se referise Nicholas.

Probabil că el încă mai spera ca ea să-i cedeze în cele din urmă.

Asta nu se va întâmpla niciodată. Și până la urmă Nicholas avea să-și dea seama că încrederea și dragostea nu se puteau cumpăra. Și fără dragoste și încredere iubirea fizică nu-și avea rostul. Cât despre copii...

Când se întoarse în sufragerie cu cafeaua, Nicholas își aprinsese o țigară și se întinsese pe canapea. Era un bărbat atrăgător. Felul în care lumina focului i se reflecta în ochi îi dădea un aer misterios și interesant. Stând așa, părea relaxat și mulțumit de sine.

Foarte mulțumit de sine. Avea motive? Cara era imună la farmecele lui. Se așeză lângă el și-i oferî o ceașcă de cafea.

- De fapt, voiam să discutăm puțin despre mine.
- Te ascult, spuse el privind-o leneș.
- Dacă tot ai de gând să mă ții aici, n-aș vrea să stau degeaba. Am nevoie de o ocupație.

Nicholas își îndreptă spatele și deveni atent.

- Probabil că cluburile de bridge sau cumpărăturile nu te vor satisface, spuse el zâmbind. La ce te-ai gândit?

– Încă nu m-am gândit la nimic. Deocamdată voiam doar să-ți cer voie.

– Să-mi ceri voie! exclamă el aproape înecându-se cu cafeaua. Dumnezeuule, femeie, nu ești prizoniera mea!

– Nu sunt? întrebă ea forțând nota și aruncându-i o privire inocentă. Oricum, mă întrebam și eu care-mi sunt limitele. Măine aș vrea să mă duc la biserică împreună cu doamna Varga. Întotdeauna e nevoie de voluntari la biserică. Spuneai că pot folosi mașina din garaj. Ei bine, de mâine o să-mi încep căutările...

*

*

*

În dimineța următoare, Cara și doamna Varga porniră devreme spre biserică. Cara conducea mașina sport care s-ar fi potrivit mai bine unei expediții de cumpărături prin magazinele de lux din Reno.

Doamna Varga pălăvrăgi tot drumul punând-o la curent cu bârfele referitoare la enoriașii bisericii și conflictele lor inerente. Cara o ascultă pe jumătate atentă, făcând din când în când comentarii scurte.

Mintea ei era ocupată cu discuția pe care o avusese cu Nicholas seara trecută. Acum știa cum stăteau lucrurile și ce poziție ocupa în casa aceea. Pentru

prima oară de când sosise în casa lui Nicholas se trezise cu inima ușoară și cu un sentiment de libertate.

Așa cum promisese, Nicholas o lăsase în pace noaptea trecută. După cină, Cara strânsese masa și se dusesse la bucătărie, unde se simțea cel mai bine. Și acasă tot la bucătărie obișnuia să stea cea mai mare parte a zilei. Acum, spera ca așa să scape de insistențele lui Nicholas. Dar nu fusese nevoie, pentru că după ce-și termină cafeaua Nicholas se dusesse în birou și-și văzuse de treaba lui.

Pe la ora zece Cara se întorsese în camera de zi, citise ziarele în fața focului și apoi se hotărâse să se ducă la culcare. Când trecuse pe lângă birou observase lumina aprinsă și se gândise dacă să intre și să-i spună noapte bună lui Nicholas. Până la urmă se hotărâse că era mai bine să-l evite. Nu era frumos din partea ei să pară prietenoasă de complezență.

Capela era formată dintr-o încăpere în care nu puteau intra mai mult de o sută de oameni. Chiar și la ora aceea matinală, era pe jumătate plină. În duminica aceea se sărbătorea sfânta Margareta. Părintele Benedict era un bărbat în vârstă, cu accent puternic irlandez, o față rotundă și prietenoasă și părul complet alb.

După slujbă Cara se amestecă printre oamenii care schimbau obișnuitele cuvinte de mulțumire cu părin-

tele, în timp ce doamna Varga se opri să bârfească cu niște prietene. După ce plecă toată lumea, Cara se îndreptă spre părinte și spuse zâmbind:

– Bună dimineața. Eu sunt Cara Curzon.

– Bine ai venit în Tahoe, doamnă Curzon. Soțul tău e foarte iubit de noi toți. E un bărbat generos. A făcut foarte multe donații bisericii. Mă bucur să te cunosc.

– Mulțumesc, părinte, murmură ea. Pot să discut ceva cu dumneavoastră?

– Sigur că da.

– Știți că am venit de curând în Tahoe și mă cam plictisesc aici. Aș vrea să fac ceva folositor. Puteteți să mă ajutați?

– Sigur, întotdeauna se găsește câte ceva de făcut. Îmi poți spune dacă te-ai gândit la ceva anume? Vrei să te alături clubului doamnelor?

– Oh, nu, părinte, nu mă interesează viața socială. Vreau să muncesc.

– Atunci o să-ți spun ce ne lipsește, și până săptămâna viitoare poți să-mi dai răspunsul dacă-ți convine sau nu. Dar s-ar putea să nu te intereseze... ezită părintele Benedict.

– Vă ascult.

– Câteva femei inimoase din oraș s-au hotărât să deschidă un centru de îngrijire a copiilor în demisolul capelei. Deși majoritatea locuitorilor din Reno sunt

oameni bogați, care fac donații generoase, la fel ca și soțul tău, există și o mulțime de oameni săraci care au nevoie de ajutorul nostru. Și nu neapărat din punct de vedere material. Există multe femei singure, dansatoare în cluburile de noapte sau crupiere la cazinouri, care au copii mici. Săracele au un program foarte dificil. Lucrează noaptea și dorm ziua. Sunt bine plătite, dar nu-și pot permite să angajeze îngrijitoare pentru copiii lor. Viața în Reno e scumpă.

Cara ascultă cu atenție. Deși era soare, tremură gândindu-se la copiii aceia nevinovați care creșteau într-un mediu nesănătos.

— Ei, ce spui? Întrebă părintele Benedict lăsând-o să se gândească puțin. Până săptămâna viitoare poți să-mi spui dacă ne ajuți să îngrijim acești copii?

— Nu, nu trebuie să mă mai gândesc, răspunse Cara ferm. Vreau să vă ajut. Nu sunt obișnuită cu copiii, dar pot să învăț să am grijă de ei.

— Bravo! exclamă părintele Benedict radios strângându-i călduros mâinile. Ești o femeie inimoasă. O să discut cu directoarea ca s-o anunț că vrei să ne ajuți. Trebuie doar să iei legătura cu ea ca să stabilești un program de lucru, după cum îți convine și după cum are nevoie de tine. N-am numărul ei la-ndemână,

dar îl găsești în cartea de telefon. O cheamă Diana Hathaway, soția domnului Robert Hathaway. Poate că o cunoști. Sunt prieteni buni cu soțul tău.

– Da, o cunosc, murmură Cara. Ne-am întâlnit de curând. Mulțumesc, părinte. Voi sta de vorbă cu ea chiar mâine.

– Bine, bine. Și Dumnezeu să te binecuvânteze, draga mea.

*

*

*

În după-amiaza aceea vremea se mai încălzi și Cara ieși să-și facă plimbarea obișnuită până la lac.

Apa îi amintea de casă. Se sprijini de balustradă și privi în adâncurile limpezi. Era frumos, dar nu se compara cu imensitatea și măreția oceanului. Ducea dorul mirosului sărat al brizei, țipetelor familiare ale pescărușilor, și vuietului valurilor.

Dar cel mai mult ducea dorul mamei sale și vieții liniștite din căsuța lor. Tot traiul opulent pe care i-l oferea Nicholas nu putea înlocui căldura căminului ei. Când își simți lacrimile fierbinți arzându-i obrajii le șterse furioasă.

– Nu! murmură ea îndârjit. N-o să mă las doborâtă. Am făcut ceea ce trebuia să fac.

Soarele dispăru după niște nori negri de ploaie și atmosfera se mohorî reflectând starea sufletului ei. Se îndreptă spre casă amintindu-și discuția pe care o avusese cu părintele Benedict.

Era bine pentru ea să-și găsească o ocupație. Fusese plăcut surprinsă când aflate că Nicholas făcuse donații bisericii. Dar probabil că avusese un motiv s-o facă.

Începuse să picure și Cara grăbi pașii. Când se apropie de casă auzi un zgomot ciudat venind din spate.

Ocoli casa și-l văzu pe Nicholas lângă garaj. Tăia lemne, cu spatele la ea. Își scosese cămașa și mușchii i se încordau la fiecare lovitură ritmică.

Cara îl privi fascinată minute în șir. Nicholas era un bărbat bine făcut. Nu mai reușea să-și ia ochii de la el. Mișcările lui aveau o eleganță de dans athletic.

Acum începuse să plouă torențial și din părul lui Nicholas curgeau șiroaie de apă. Probabil că n-avea să mai stea mult afară, așa că ea trebuia să plece repede, înainte ca el s-o prindă uitându-se pe furiș.

Se întoarse cu spatele, dar era prea târziu.

— Cara!

Întoarse capul și-l văzu apropiindu-se agale de ea. O privea cu un zâmbet seducător pe buze.

Cara rămase fără cuvinte. Era stânjenită că o prinsese uitându-se la el, dar cel mai mult o stânjenea goliciunea pieptului lui ud.

– Voiam să stau de vorbă cu tine, murmură ea roșie la față.

– Poți să aștepti până ce fac un duș și mă schimb?

– Sigur, spuse ea repede întrebându-se dacă nu cumva Nicholas o simțise mai de mult în spatele lui, urmărindu-l.

Și dacă era așa, oare continuase să spargă lemne special, ca să-i arate mușchii, s-o provoace?

– Trebuie să duc toporul în șopron, spuse el pe un ton indiferent.

– Bine, spuse ea și se întoarse repede cu spatele, îndreptându-se spre intrarea în bucătărie.

Doamna Varga plecase acasă și bucătăria era rece, neprimitoare. Cara se duse în camera de zi ca să aprindă focul în șemineu. Înghețată până-n măduva oaselor, îl așteptă pe Nicholas încălzindu-se în fața flăcărilor.

Era îmbrăcată în blugi și un pulovăr. Se schimbase după ce se întorsese de la biserică. Era pentru prima oară în viața ei când se gândea cât de sărăcăcioasă îi era garderoba. Dacă în Southport nu conta cum se îmbrăca, aici, ca soție a lui Nicholas Curzon, nu putea să apară la grădinița bisericii oricum. Trebuia să-și cumpere niște haine decente, chiar dacă șederea ei în Tahoe se prelungea sau nu.

Nicholas apăru proaspăt spălat și îmbrăcat într-o pereche de pantaloni de în și un pulovăr negru.

– Vrei să bei ceva? întrebă el îndreptându-se spre bar. Un vin sau altceva?

– Nu, mulțumesc.

Cu paharul în mână se așază pe canapea, întinzându-și picioarele lungi în față. Luă o înghițitură și o privi îndelung.

– Despre ce voiai să vorbim? Trebuie să fie ceva important de vreme ce m-ai luat de la treabă.

– De fapt chiar e important. Cel puțin pentru mine, spuse ea rece.

– Să auzim.

– Am fost la capelă azi-dimineață și am vorbit cu părintele Benedict. Mi-a povestit despre grădinița bisericii și mi-a spus că i-ar prinde bine ajutorul meu. Am acceptat oferta. Știi bine că-mi căutam o ocupație... Aș vrea să-mi dai voie s-o sun pe Diana Hathaway ca să-mi ofer serviciile. Se pare că ea este directoarea grădiniței și, cum e prietena ta, m-am gândit că...

– Cara, o întrerupse el furios, ți-am mai spus că nu ești prizoniera mea. N-ai nevoie de permisiunea mea. Vreau să încerci să duci o viață normală cu mine. Îți cer chiar atât de mult?

Se vedea clar că Nicholas abia își stăpânea nervii. Cara simțise că de data asta chiar îl jignise. Dar la ce se aștepta? Spunea că nu e prizoniera lui, dar nici n-o lăsa să se întoarcă acasă.

Cara oftă. Bărbatul acesta era un mister pentru ea.

– Bine, spuse ea în cele din urmă. Am nevoie de haine noi.

– Sigur că da, răspunse el repede. Ți-am mai spus că poți să-mi ceri orice dorești.

Orice, cu excepția libertății.

– Du-te la Reno săptămâna viitoare, continuă el. Vino la mine la birou și o să-ți deschid un cont.

– Mulțumesc, murmură ea ridicându-se în picioare. Vrei să-ți pregătesc cina?

– Nu te deranja.

– Dar nu-i nici un deranj. Doamna Varga mi-a lăsat mâncare. Trebuie doar s-o încălzesc.

– Cum dorești, spuse el indiferent.

Era supărat.

– Dar ți-e foame?

Nicholas își termină paharul și se ridică în picioare ca să-și mai toarne unul. Cara se întoarse cu spatele și porni spre bucătărie. Ei îi era foame, așa că n-avea de gând să-i mai aștepte răspunsul. Să fie supărat, dacă așa dorea.

Înainte să iasă din cameră Nicholas o strigă. Cara se întoarse și el spuse blând:

– Să-ți iei haine frumoase, îmi promiți?

Cara se pregăti să-i dea o replică usturătoare, dar se abținu. Cu ce drept îi spunea el să-și ia haine frumoase? De ce să arate bine? Pentru cine? Pentru el? Dar cum Nicholas era cel care-i dădea banii, Cara se mulțumi să dea scurt din cap în semn de acceptare.

*

* *

A doua zi Cara o sună pe Diana Hathaway, care fu încântată de ideea de a avea o nouă voluntară.

– Nici nu știi cât de greu ne este, spuse ea. Toată lumea e dispusă să doneze bani, dar nimeni n-are timp să facă muncă de voluntariat. Timpul e mai scump decât banii. Cât de des poți veni, draga mea?

– Cât de des aveți nevoie de mine, spuse Cara râzând. Doamna Varga are grijă de casă și eu mă plictisesc îngrozitor. Am toată ziua liberă la dispoziție.

– Minunat! exclamă Diana fericită. O să profit de tine atunci.

– S-ar putea să nu mă mai vreți când veți vedea cât de neîndemânatică sunt cu copiii, o avertiză Cara.

– Nu te îngrijora, draga mea. O să descoperi că ai un instinct natural de a te purta cu copiii. Și asta te va ajuta pentru clipa în care vei deveni mamă la rândul tău.

– Da, spuse Cara înghițind în sec. Aveți dreptate.

Stabiliră să se întâlnească la grădiniță miercuri după-amiază. Cara avea nevoie de câteva zile pentru cumpărături înainte să intre în rutina zilnică.

Restul zilei și-l petrecu sortându-și garderoba. Majoritatea hainelor și le puse în cutii pe care le depozită în debara. Apoi, dând peste cămașa de noapte pe care i-o cumpăraseră Nicholas, fu tentată s-o probeze. Dar rezistă impulsului.

Mai târziu se așeză la masă cu o foaie de hârtie și un pix în mână ca să-și noteze lista de haine strict necesare.

Dar după ce privi foaia albă o jumătate de oră, își dădu seama că nu știa cu ce să înceapă. Niciodată nu se gândise prea mult la haine. Oricum, n-avea de gând să-și cumpere o garderobă extravagantă, așa cum îi sugerasă Nicholas. Și înainte de nuntă îi promisese că o va lăsa să-și aleagă singură hainele. Dar acum își dădea seama că cele cu care venise de acasă nu erau potrivite în orice ocazie.

După altă jumătate de oră termină lista. Se opri la hainele clasice, esențiale – câteva pulovere, bluze și fuste, două perechi de pantaloni, două perechi de pantofi, o haină de iarnă și o rochie de zi.

Se simțea puțin vinovată pentru banii pe care trebuia să-i cheltuiască, dar pe Nicholas nu părea să-l deranjeze.

Seara, la cină, îi spuse că a doua zi avea de gând să se ducă la Reno cu mașina, pentru cumpărături, ca să termine cât mai repede acea problemă.

– Parcă ai vorbi de o corvoadă, Cara, remarcă el surprins. Credeam că toate femeile adoră să facă cumpărături, mai ales când e vorba de haine.

– N-am experiență în domeniul ăsta, spuse ea coborându-și privirile în farfurie.

– Dar ți-o poți face.

– Da, spuse ea zâmbind. Și dacă mă mai încurajezi mult, s-ar putea să începă să-mi placă, și te voi ruina.

– Cara! exclamă el plăcut surprins, lăsând furculița în farfurie. E pentru prima oară de când ne-am căsătorit, când te văd zâmbind. Ești radioasă! Să zâmbești mai des, te rog.

– Cred că n-am avut prea multe motive să zâmbesc până acum, replică ea amar.

– Îmi pare rău, spuse el încet. Îmi amintesc zâmbetul tău. Când erai mai mică râdeai foarte rar. Știu că-mi plăcea să te văd zâmbind, poate tocmai pentru că erai un copil serios. Și asta înseamnă că de fiecare dată când zâmbești o faci din inimă, nu de complezență.

Cara se foi stânjenită pe scaun. De ce îi făcea complimente? Chiar o admira, sau încerca să-i intre pe sub

piele? Și dacă era așa, de ce oare Nicholas nu încerca s-o curteze, să-i câștige inima prin atenții și complimente și nu prin șantaj, așa cum făcuse până atunci?

Dar răspunsul era clar. Pentru că nu-l interesa cu adevărat persoana ei. Își dorea doar ce nu putea să aibă.

– La ce oră ajungi în oraș? întrebă el.

– Când poți să te întâlnești cu mine? Nu vreau să te deranjez.

– Drăguț din partea ta, spuse el scurt. Te aștept la birou la ora unsprezece. Mergem împreună la bancă și, dacă nu e prea mult pentru tine, te invit la masă în oraș.

– Bine, murmură ea.

Privi în farfurie neîndrăznind să se uite la el. Ura conflictele de orice natură, iar sarcasmul lui o duru. Tăcerea lui rece spunea multe. Probabil că-l rănisese profund, din moment ce-i dăduse o asemenea replică.

O clipă mai târziu îl văzu trântind șervetul pe masă, ridicându-se și ieșind vijelios din cameră. Dacă n-o lăsa să plece vor continua să se rănească reciproc.

Capitolul 6

A doua zi Cara găsi ușor clădirea de birouri în care lucra Nicholas, după indicațiile pe care acesta i le dăduse. Era cea mai înaltă clădire din Reno și la intrare avea sigla Curzon inscripționată pe o plăcuță discretă, aurie. Cara parcă mașina în spatele clădirii și porni spre intrarea principală.

În dimineața aceea aproape că se hotărâse să nu mai vină la Reno. Vremea se înrăutățise brusc, se răcise foarte mult, și cerul se acoperise de nori întunecați. Nicholas o avertizase că iernile erau foarte grele în zona aceea și că ninge mult, dar era abia luna octombrie. Pe coasta Washingtonului ninge foarte rar, așa că ea nu recunoștea semnele ninsorii. Dar ar fi preferat să facă cumpărături într-o zi mai însorită măcar.

În timp ce se apropia de clădire începu o ploaie ușoară. Era prea cald ca să ningă. Puțin mai liniștită, Cara intră în holul principal al clădirii, care la ora aceea era destul de aglomerat. Femeile erau îmbrăcate în taioare sobre și avea în mâini genți diplomat, ca bărbații. Toți părea preocupați și nimeni n-o remarcă în mod special. Oricum, se simțea prost, îmbrăcată în haina ei veche de ploaie.

Birourile Curzon erau la etajul zece. Urcă în lift singură și apăsă pe buton. În timp ce liftul urca încet, Cara deveni din ce în ce mai nervoasă. Mai bine ar fi stabilit cu Nicholas să se întâlnească direct la bancă.

Se privi în oglinda liftului și se strâmbă. Da, haina ei de ploaie era ponosită. Dar cu ce s-ar fi putut îmbrăca? Își strânse cordonul mai tare în jurul taliei și respiră adânc.

Măcar dacă s-ar fi rujat puțin, dar n-avea farduri. În adolescență încercase să se machieze de câteva ori, dar decisese că era prea mare deranjul. Fardurile erau la fel ca și hainele elegante, accesorii futele.

Oricum, era prea târziu pentru regrete. Liftul se opri și ușile alunecară în lături. Pe podea era o mochetă groasă de culoare bej și pereții erau acoperiți cu un tapet textil scump.

Exact în fața liftului, la vreo cinci metri distanță, era un birou din oțel și sticlă în spatele căruia stătea o

tânăra blondă la patru ace. Vorbea la telefon și nota ceva într-un carnet. Carei îi venea să se întoarcă acasă.

Când se apropie de tânără se simți din ce în ce mai prost. Blonda o privi de sus. Probabil că era uimită de felul în care era îmbrăcată.

– Cu ce vă pot ajuta? întrebă tânăra punând receptorul în furcă și zâmbindu-i cu un aer superior.

– Mă numesc Cara Curzon și am întâlnire cu soțul meu, spuse ea timid.

Zâmbetul blondei se evaporă transformându-se într-o grimasă de umire.

– Da, doamnă Curzon, spuse ea sărind de pe scaunul înalt. Domnul Curzon vă așteaptă și m-a rugat să-l anunț imediat ce sosiți.

– Cred că am ajuns puțin mai devreme, spuse Cara ezitant. Pot să-l aștept aici, dacă e ocupat.

– Oh, nu, spuse blonda ridicând receptorul. Jerry? Te rog să-l anunți pe domnul Curzon că a sosit soția dumnealui.

Apoi blonda o privi din cap până-n picioare și adăugă:

– Vine imediat.

– Mulțumesc, murmură Cara stânjenită.

Se întoarse cu spatele la blondă, întrebându-se ce să facă. Oare cât trebuia să-l aștepte pe Nicholas? Dacă era ocupat? Și unde să-l aștepte? Să se așeze pe fotoliile mari din piele de lângă birou?

Spre uşurarea ei Nicholas apăru repede. În atmosfera aceea impersonală, îmbrăcat în costum negru şi cămaşă albă, părea mult mai înalt. Şi arăta atât de bine.

Se apropie de ea zâmbind, cu braţele deschise.

– Cara! exclamă el. Ai ajuns la fix.

– Puţin mai devreme, zâmbi ea timid. Dar dacă eşti ocupat...

– Nu. Pe tine te aşteptam. Să ți-o prezint pe recepţionera noastră, spuse el întorcându-se spre blondă. Ea e Margaret Pierce.

Margaret se înroşi, impresionată de atenţia pe care i-o dădea şeful ei.

– Mă bucur să vă cunosc, domnişoară Pierce.

– Hai, draga mea, spuse Nicholas pe un ton destins, luând-o de umeri pe Cara, să-ţi arăt birourile şi să te prezint, apoi mergem să luăm masa. Margaret, ai făcut rezervările?

– Da, la Russian Tea Room, pentru ora douăsprezece, aşa cum mi-ai spus.

– Mulţumesc, spuse Nicholas, apoi o conduse pe Cara spre capătul holului interminabil.

În dreptul peretelui din fund era un alt birou, de data asta din lemn masiv, la care stătea o femeie între două vârste, care bătea la maşină.

Lângă birou, în picioare, stătea un tânăr blond cu un dosar în mâini. Cei doi discutau şi abia îi remarcară pe Nicholas şi Cara.

– Estelle, John, ea este soția mea, spuse Nicholas cu mândrie, spre uimirea Carei. Cara, dumneaei e secretara mea, doamna Estelle Constanza și el e asistentul meu, John Trenholm.

Apoi intrară într-un birou și Cara se simți mult mai confortabil.

– E... impresionant, spuse Cara râsuflând ușurată.

În fața ferestrelor mari era un birou asemănător cu cel al secretarei, dar mult mai mare, de la care aveai o panoramă asupra orașului. Pe pereți nu erau decât două tablouri. Unul reprezenta sigla Curzon, iar celălalt, spre surprinderea Carei, reprezenta o priveliște ce părea a fi a portului din Southport. N-ar fi crezut că orașelul acela era atât de important pentru Nicholas.

– Te surprinde? Întrebă el privind-o intens.

– Da, puțin, recunosc eu ea. De cât timp o ai?

– De vreo șase ani. Recunoști bărcile tatălui tău?

Cara rămase fără cuvinte. Mai privi o dată fotografia în tăcere și i se făcu un dor nesfârșit de casă. Ce căuta ea acolo, în orașul acela, lângă bărbatul acela, în biroul acela? Parcă trăia un vis. Îi venea s-o ia la fugă. Dar unde să se ducă?

Închise ochii ametea și căută un scaun pe care să se așeze. Îi venea să leșine. Apoi îl simți pe Nicholas luând-o în brațe și scuturând-o ușor.

– Ți-e rău? Iartă-mă, Cara, spuse el tandru. Nu știam că vederea acestei fotografii te va afecta așa de mult. Îmi pare rău...

Încet, Cara își reveni. Îl ura pe bărbatul acela care o fortase să părăsească tot ce-i era familiar și iubea.

– Da, îți pare rău! răbufni ea îndepărtându-se de el. Nu mă mai atinge, te rog! Nu acum...

– Hai mai bine să mergem, spuse Nicholas încordat. Rezervarea noastră e pentru ora douăsprezece.

– Nu mi-e foame.

– Mie îmi este, replică el apucând-o de umeri și forțând-o să se îndrepte spre ieșire.

Cara încercă să protesteze, dar când îl privi și-i văzu expresia feței, se abținu. Nu se putea lupta cu el. Avea o voință de fier și i se părea că dacă i se împotriva, Nicholas era în stare s-o ia pe sus până la restaurant și s-o lege de scaun.

În timp ce traversară holul și coborâră cu liftul, nu scoaseră o vorbă. Nicholas continuă s-o țină strâns de braț în timp ce ieșiră din clădire, având totuși pe buze un zâmbet înghețat.

Afară se răcise și mai mult. Până la restaurant meraseră pe jos. Acolo Nicholas fu întâmpinat cu căldură. Șeful de sală părea să-l cunoască de mult și-i conduse spre o masă de lângă fereastră.

Cara privi fără s-o vadă lunga listă a meniului. Nu avea poftă de mâncare, deși o durea stomacul de foame. Chelnerul le ceru comanda și Cara făcu semn din cap spre Nicholas.

– Un Martini dublu, spuse el. Cara?

– Eu nu vreau nimic, mulțumesc.

– Te-ai hotărât ce vrei să mănânci?

– Ți-am spus că nu mi-e foame...

– Atunci voi comanda eu pentru tine, spuse el pe un ton liniștit. Două fripturi cu salată, vă rog.

Cara privi pe fereastră, hotărâtă să nu se atingă de mâncare, deși stomacul începuse să i se strângă dureros.

În timpul mesei păstrară o tăcere înghețată. Cara abia se atinse de salată, în schimb Nicholas termină tot și mai comandă un Martini.

După aceea își aprinse o țigară și se lăsă pe spătarul scaunului, privind-o cu intensitate.

Un chelner trecu pe lângă masa lor și Nicholas îl opri.

– Da, domnule Curzon.

– Cum e drumul până la lac?

– A început să fulguiască, dar drumul e încă bun.

– Și cum va fi vremea?

– La noapte va fi îngheț, dar dimineața se va mai încălzi.

– N-aș vrea să te las să conduci pe vremea asta, spuse Nicholas după ce chelnerul plecă.

– Și ce vrei să fac?

– Vreau să rămâi cu mine în oraș în noaptea asta.

– Și unde vom dormi?

– În apartament... Nu te îngrijora. Am două dormitoare. Acum hai să mergem la bancă. După ce termini de făcut cumpărăturile, să te întorci la birou ca să te conduc la apartament.

*

*

*

La bancă Nicholas o prezintă domnului Curtis, directorul care îi invită în biroul lui plin de entuziasm și cutoazie. Cara stătu pe scaunul ei tăcută și-l lăsa pe Nicholas să vorbească în locul ei. Cei doi bărbați păreau a fi buni prieteni. Cara remarcă faptul că Nicholas discuta cu mai multă ușurință cu acel bărbat decât o făcea cu ea.

Ea semnă tot ce i se ceru și apoi primi carnetul provizoriu de cecuri pe care avea să-l folosească până când ieșea de la tipar carnetul nominal personal. După un sfert de oră Nicholas se ridică și Cara îi urmă exemplul. Îl salutară pe domnul Curtis și ieșiră în stradă.

Nicholas îi explică pe scurt care erau cele mai importante magazine din Reno și unde anume putea deschide conturi.

– Cele mai bune se află în hoteluri, îi spuse el. Dacă ai vreo problemă și nu ți se acceptă cecurile, să mă suni.

Apoi brusc se întoarse cu spatele și plecă fără să-și ia la revedere.

Cara porni fără entuziasm spre cel mai apropiat magazin. Lipsa ei de interes față de întreaga aventură se mai atenuă la gândul că hainele acelea avea să le poarte pentru o perioadă scurtă de timp. Dar până Nicholas o va lăsa să plece, trebuia să se îmbrace la fel ca celelalte femei, dacă nu din respect pentru soțul ei, măcar ca să nu iasă în evidență.

Cu lista în mână, deschise ușa primului magazin și intră. Se îndreptă spre un raft de haine și începu să caute plictisită. Hainele erau drăguțe, dar prețurile i se păreau exorbitante. Ce mai conta? Nicholas îi dăduse mână liberă și el îi indicase magazinele din care să-și facă cumpărăturile, așa că știa la ce să se aștepte.

În câteva minute se apropie de ea o vânzătoare îmbrăcată elegant, cu o coafură impecabilă, care o privi de sus, așa cum o privise recepționera lui Nicholas.

– Pot să vă ajut? întrebă aceasta pe un ton rece, cântărind-o cu ochi expert din cap până-n picioare.

– Da, vă rog, spuse Cara curajoasă.

Găsise un costum vișiniu clasic pe care-l putea purta cu mai multe ocazii.

– Vreți să-l probați? întrebă femeia ridicând o sprânceană pensată.

– Da, vă rog.

– Cum doriți, pufni ea ridicând din umeri. Dar ați văzut, costă cinci sute de dolari...

Cara simți că se înroșește până-n vârful urechilor. O clipă fu tentată s-o ia la fugă. O privi stânjenită pe vânzătoare și spuse:

– Am văzut. Pot să-l probez?

– Da, spuse femeia rece. Pe aici, vă rog.

Cara refuză ajutorul femeii în camera de probă. Costumul îi venea ca turnat. O chemă pe vânzătoare rugând-o să-i aleagă câteva bluze care să se potrivească cu costumul.

După o jumătate de oră se opri la două bluze, o eșarfă frumoasă, un pulovăr și o fustă neagră care se potrivea cu sacoul costumului.

La sfârșit vânzătorea duse hainele la împachetat. Cara știa că noile ei achiziții costau o mică avere și era conștientă de dezgustul afișat de vânzătoare care-i arunca priviri suspicioase.

– Cum vreți să plătiți? întrebă femeia după ce-i spuse suma totală.

– Vreau să treceti totul în contul domnului Nicholas Curzon.

Femeia mări ochii, nevenindu-i să creadă.

– Aveți vreun act de identitate?

– Mi-e teamă că nu.

– Atunci trebuie să verific.

– Vă rog, spuse Cara zâmbind.

Vânzătoarea dispăru într-un birou din spatele magazinului și se întoarse după cinci minute, cu o atitudine total schimbată. Cara era satisfăcută. Probabil că Nicholas o speriasse puțin pe vânzătoare. Cine știe ce-i spusese bieteii femei...

– Vreți să semnați aici, doamnă Curzon? ceru ea pe un ton deosebit de amabil. Vă mulțumesc foarte mult. Și-mi pare rău pentru întârziere. Vă mai așteptăm pe la noi. Dacă pot să vă ajut cu ceva, orice...

Femeia continuă cu scuzele și Cara își dori să plece cât mai repede. Prefera atitudinea ostilă, dar sinceră a vânzătoarei decât slugărnicia ei. Restul după-amiezii și-l petrecu cumpărându-și pantofi, lenjerie intimă, o haină de iarnă și câteva farduri.

După experiența avută cu prima vânzătoare se descurcă mai ușor cu celelalte. Și așa, pe la ora cinci, se îndreptă spre biroul lui Nicholas, cu mâinile încărcate de pungi.

Când o văzu, Nicholas sări s-o ajute.

– Văd că m-ai ascultat. Cred că ai colindat prin toate magazinele pe care ți le-am indicat. Pari moartă de oboseală.

– Sunt, recunosc eu oftând. Să faci cumpărături e mai greu decât am crezut. E o corvoadă, cum chiar tu mi-ai spus.

Nicholas o conduse spre parcare la clădirea unde îi aștepta Mercedesul lui argintiu. Descuie ușa și așeză toate pachetele pe bancheta din spate.

– Mașina ta poate să rămână aici peste noapte. Avem paznic. Și nu riscăm nimic dacă va fi ger, pentru că am pus din timp antigel în radiator.

În timp ce Nicholas conduse, Cara închise ochii și se lăsă pe spate. I se umflaseră picioarele, spatele o dureau și era amețită de foame.

– Pari frântă, spuse el după ce parcă mașina în gara-jul de la subsolul clădirii de apartamente, privind-o intens. Hai să urcăm. O baie fierbinte te va remonta. O să vin mai târziu să-ți iau sacoșele cu cumpărături.

Cara ieși din mașină și-l urmă la lift. Apartamentul lui era la ultimul etaj. De fapt ocupa întreg etajul.

Cara era prea obosită ca să mai arunce o privire prin jur și-l urmă pe Nicholas de-a lungul holului, remarcând în treacăt luxul decorului. Ajunseră într-un dormitor și Cara oftă fericită văzând patul dublu care părea confortabil.

Nicholas îi arată baia.

– Găsești tot ce-ți trebuie aici, spuse el. N-o să te deranjeze nimeni. Dacă vrei poți să te și culci.

– Mulțumesc, spuse ea. E minunat.

Îi zâmbi, dar Nicholas deja plecase. Se întoarse și privi patul, dornică să se întindă.

– Nu, își spuse Cara. Mai întâi o baie fierbinte.

*

* *

Când se trezi era întuneric. O clipă, până să se dezmeticească, nu-și dădu seama unde se afla și sări în picioare. Apoi își aminti și se trânti la loc între perne.

Cât era ceasul? Aprinse veioza de lângă pat, clipi de câteva ori amețită și privi ceasul. Era opt seara. Dormise două ore. Stomacul o durea de foame. Se ridică din nou din pat. Ochii i se obișnuiseră cu întunericul și privi în jur.

Într-un colț al camerei Nicholas îi pusese cu grijă sacoșele cu cumpărături. Probabil că i le adusese în timp ce dormea. De fapt, din câte își amintea, fusese atât de obosită încât nici nu se mai învelise înainte să adoarmă. Tot Nicholas fusese acela care avusese grijă să-i așeze o pătură peste mijloc.

Își luă rochia veche de pe umeraș și se îmbrăcă întrebându-se dacă n-ar fi fost mai bine să se îmbrace

cu ceva nou din ce-și cumpăraseră. Hotărî că n-avea rost. De ce s-o facă? Pentru cine? Pentru Nicholas? În nici un caz!

Deschise ușa dormitorului și rămase câteva clipe în prag cu respirația oprită ascultând. În casă domnea o liniște mormântală. Oare unde era Nicholas? Cu siguranță nu se culcase la ora aceea. Oare ieșise în oraș? Porni spre camera de zi unde, lângă canapea, era aprinsă o lampă cu picior. Dar Nicholas nu era acolo.

Continuă cu explorările până ajunse la bucatărie. Îi era o foame de lup. Pe frigider Nicholas îi lipise un bilețel: „Ai caserole cu mâncare caldă în cuptorul cu microunde. Salata o găsești în frigider. Dacă ai nevoie de mine mă găsești în birou. N.”.

Cara își umplu o farfurie cu mâncare și se așeză la masă. Oare Nicholas gătise, sau doamna Varga? Pe aragaz era un ibric cu cafea proaspătă. După ce termină de mâncat, își turnă o ceașcă. Apoi spălă vasele și le așeză lângă chiuvetă, pe uscător, lângă o altă farfurie și o furculiță. Probabil că și Nicholas mâncase mai devreme.

Auzi pași în spatele ei și se întoarse. Era Nicholas. Purta pantalonii de la costum și cămașa albă deschiată la nasturi, cu mânecile suflecate. Părea obosit. Avea cearcăne sub ochi și pomeții îi păreau mai proeminenți.

– Ai găsit tot ce-ți trebuia? întrebă el.

– Da, mulțumesc.

– Te superi dacă stau cu tine la o cafea?

– Nu, te rog, spuse ea ridicându-se automat în picioare să-i toarne o ceașcă.

Era obișnuită de acasă, cu frații și tatăl ei, să-i servească la comandă.

– Stai jos. Mă descurc singur.

După ce-și umplu o ceașcă se așează lângă ea la masă și-și aprinse o țigară.

– Îmi pare rău că ai avut probleme cu vânzătoarea aceea, azi, spuse el. După ce i-am spus câteva cred că s-a purtat cu tine precum cu o prințesă.

– N-o învinuiesc, spuse Cara zâmbind. Era normal să fie suspicioasă în privința mea. Eram îmbrăcată modest și mă dădeam drept doamna Curzon.

– Ai găsit tot ce-ți trebuia?

– Da. Sinceră să fiu m-am simțit ca o criminală cheltuind suma aceea imensă care ar fi ajuns familiei mele să trăiască jumătate de an.

– Nu-ți face griji în privința familiei tale. M-am ocupat de toate. Și n-ai de ce să-ți faci muștrări de conștiință că mi-ai cheltuit banii. Ți-am spus că poți să-ți cumperi orice-ți dorești.

Zicând acestea termină de băut cafeaua, stinse țigara și se ridică de pe scaun.

Înainte să iasă din bucătărie se mai întoarse și spuse:

— Noapte bună. Dacă nu ți-e somn poți să te uiți la televizor sau să citești ceva. Am auzit la știrile meteo că mâine vremea se va îmbunătăți. N-o să ai probleme cu drumul până acasă. Poți să vii dimineața cu mine la birou să-ți iei mașina.

*
* *

Când Cara se trezi a doua zi, soarele strălucea palid. Era ora opt. Noaptea trecută citise puțin înainte să adoarmă, apoi pe la miezul nopții stinsese lumina și se culcase. Avusese o zi obositoare și îi prinsese bine somnul.

Sări din pat și se îmbracă tot cu hainele ei vechi. În timp ce se spală pe dinți își dădu seama că se gândea cu drag la noile ei haine. Își zâmbi vinovat în oglindă. Oare orașul Reno reușise s-o corupă? Oare se transforma într-o femeie pentru care imaginea personală era cel mai important lucru din viața ei?

Nu. Niciodată nu va deveni așa ceva. Juca doar un rol până când Nicholas se hotăra s-o lase să plece. Cu o zi înainte păruse destul de rece și distant cu ea. Poate că se săturase de farsa aceea.

Când ieși pe hol simți în nări mirosul inconfundabil de cafea proaspătă și auzi zgomote de la

bucătărie. Nicholas stătea la masă și citea presa, luându-și micul dejun. În dimineața aceea se îmbrăcase în alt costum și era proaspăt bărbierit.

Își ridică privirile din ziar și spuse scurt:

- Bună dimineața.
- Bună dimineața, răspunse ea timid.
- Vrei să mănânci ceva?
- Doar niște pâine prăjită.

În timp ce Cara își bău sucul de portocale și-și unse câteva felii de pâine prăjită cu unt, Nicholas continuă să citească purtându-se ca și cum ea nici n-ar fi fost acolo.

După ce Cara termină de spălat vasele, Nicholas se ridică de la masă, împături ziarele și spuse:

- O să-ți duc eu pachetele jos.
- Mulțumesc, spuse ea privindu-l nervos.

Voia să-l întrebe de ce le mai adusese sus, dar se abținu. Poate că sperase să probeze hainele special pentru el.

În drum spre birou abia schimbară câteva cuvinte de complezență.

– Condu cu atenție, îi mai spuse el înainte să se despartă.

Cara se îndepărtă, uitându-se în oglinda retrovi-zoare. Nicholas o urmărea cu privirile, stând drept, cu mâinile în buzunare și cu părul răvășit de vânt. Chiar și de la distanță se observa că-l frământa ceva.

Capitolul 7

Cara se așeză la biroul elegant din camera de zi, privind pe fereastră cum ninge. Fulgi mari dansau leneș prin aer. Era sfârșitul lui noiembrie, se apropia Crăciunul, și ea trimitea felicitări unei liste de persoane pe care i-o lăsase Nicholas.

„Crăciun Fericit, La mulți ani și tot ce vă doriți, Cara și Nicholas Curzon.”

Locuia în Tahoe de aproape trei luni, de la mijlocul lui septembrie, și, deși începuse să nu-l mai urască așa de tare pe Nicholas, tot nu reușise să intre în rolul soției. Numele ei legat de al lui o făcea să se simtă singură și tristă.

Totuși, ajunsese la concluzia că mariajul cu Nicholas Curzon nu era un calvar, cum anticipase. Îi ducea dorul familiei sale, dar vorbea cu mama ei cel

puțin o dată pe săptămână la telefon și Nicholas îi promisese că o va lăsa să-și petreacă sărbătorile de iarnă acasă.

Acasă. Într-un fel, Southport nu mai era acasă pentru ea. Dar atunci unde era acasă? În ultimul timp se implicase foarte mult în munca de la grădinița bisericii și-și petrecea aproape fiecare după-amiază acolo. Iubea copiii și se atașase foarte mult de Diana Hathaway.

Era după-amiază târziu și începuse să se întunece. De la bucătărie venea zgomotul radioului doamnei Varga și miros apetisant de mâncare.

Nicholas trebuia și el să se întoarcă de la serviciu. Utilajele de deszăpezire funcționaseră toată ziua. Nicholas era un șofer bun și avea cauciucurile de iarnă montate, așa că nu erau motive de îngrijorare. De obicei, dacă întârzia sau rămânea în oraș, o anunța din timp.

Deși lucrurile începuseră să intre pe un făgaș normal și într-o anume rutină, ei tot nu i se părea real faptul că Nicholas era soțul ei. Așa cum îi promisese nu încercase să se mai atingă de ea. Și acum Cara se înroșea când își amintea ultima lui tentativă de apropiere fizică. Dumnezeu, cât de rănit trebuie să se fi simțit Nicholas când o văzuse că i se face rău!

Într-un fel, se simțea vinovată de reacția ei. Nicholas nu fusese niciodată cald și deosebit de atent

cu ea, dar nici critic sau acuzator nu fusese. Ceea ce nu înțelegea Cara era de ce n-o lăsa să se întoarcă acasă.

Auzi mașina lui Nicholas scârțâind pe zăpadă, apoi pașii lui pe verandă și cheia descuind ușa. Intră în camera de zi și se duse direct spre focul aprins din șemineu, încălzindu-și mâinile înghețate.

– Ce faci? întrebă el în cele din urmă.

– Bine. Tu? Ai avut probleme cu drumul? A nins ceva azi... Dar am auzit că au funcționat utilajele de dezăpezire.

– Nu, n-au fost probleme.

– Credeam că vei rămâne în oraș în noaptea asta.

Cara se întreba dacă Nicholas nu se simțea singur noaptea, în apartamentul din Reno, dar nu îndrăznise niciodată să-l întrebe. Nu era problema ei. Nicholas era un bărbat viril, atrăgător și cu siguranță profita de compania femeilor frumoase. Dacă ea nu-l dorea fizic nu însemna că nici o femeie nu-l dorea. Moira Faraday era un exemplu.

– Ți-am spus că vin acasă, zise el ridicând întrebător o sprânceană. Dacă mă decideam să rămân în oraș, te anunțam.

Apoi luă o felicitare de pe masă și întrebă:

– Cum te descurci cu astea? Puteam s-o rog pe secretara mea să le scrie, dacă ți-e prea greu.

– Oh, nu, spuse ea repede. Nu mi-a fost greu deloc. Îmi place să am o preocupare.

– Am impresia că grădinița îți ocupă o mare parte din timp. Vrei să bei ceva?

Cara fu cât pe ce să-i dea obișnuitul răspuns negativ, dar își dădu seama că în seara aceea avea chef să bea ceva împreună cu Nicholas.

– Da, te rog.

Nicholas o privi plăcut surprins.

– Cu ce să te servesc?

– Cu un sherry.

Se așezară pe canapea în fața focului, cu paharele în mâini, și rămaseră tăcuți. Cara îl privi cu coada ochiului. Nicholas părea îngândurat, era tras la față și avea cearcăne sub ochi.

În cele din urmă se întoarse spre ea și întrebă obosit:

– Ce-ai spune de o petrecere?

– Aici? Întrebă ea luată prin surprindere de propunerea lui.

– Da, de ce nu? Până acum am fost la câteva petreceri, dar noi n-am dat nici una. Prietenii mei se așteaptă să le fac o surpriză de sărbători. Sigur, dacă ți se pare deranjul prea mare, aş putea să fac petrecerea la cazinó, dar ar fi mai intim aici. Doamna Varga poate să ne ajute.

Cara se gândi bine. Prima reacție fu să obiecteze. Nu se pricepea la petreceri și nu știa dacă putea fi o gazdă bună. Dar ar fi fost distractiv. Aveau destul loc în casă pentru o petrecere.

– Bine, spuse ea zâmbind. Nu știu dacă mă voi descurca, dar mă voi strădui. Sper să nu te fac de râs.

Nicholas se întoarse cu fața spre ea, și pentru o clipă Carei i se păru că ochii lui îi zâmbesc cald. Dar nu era decât o impresie. Nicholas se ridică de pe canapea și spuse:

– Atunci eu fac o listă de invitați. Poți să alegi tu data. Aș prefera să fie înainte de Crăciun, într-o sâmbătă.

*

*

*

Mai erau patru săptămâni până la Crăciun și Cara alege să țină petrecerea în cea de-a doua sâmbătă din lună. Imediat ce Nicholas acceptă, Cara începu să trimită invitațiile. Era un sezon plin de petreceri și era posibil ca invitațiile să ajungă prea târziu. Dar, spre surprinderea ei, aproape toți cei patruzeci de invitați își anunțară disponibilitatea.

Majoritatea erau cupluri, dar Nicholas avea și foarte mulți prieteni singuri.

Cara știa că invitații acceptaseră să vină la Nicholas în primul rând din curiozitate și abia apoi din prietenie. Curiozitatea era legată de casa lui și de noua lui soție, pe care voiau s-o cunoască. Probabil se auzise că era o femeie mai ciudată, retrasă, care muncea ca

voluntară pentru biserică. Majoritatea femeilor din Reno adorau să facă toată ziua cumpărături, să poarte bijuterii scumpe, haine extravagante, să participe la partide de bridge și mai ales să bârfească.

În ziua petrecerii Cara intră în vrie. Se învârti prin casă fără să facă nimic. De fapt doamna Varga alege meniul și decoră masa din camera de zi.

Văzând-o așa, Nicholas îi propuse ca, înainte să facă baie și să se îmbrace pentru petrecere, să-l însoțească într-o mică expediție prin pădurea din apropiere ca să aleagă un brad de Crăciun. Când se întoarseră, Cara se simțea mult mai bine.

Invitații trebuiau să sosească în jurul orei opt. La ora șapte, Cara începu să se îmbrace. Își puse rochia de catifea albastră pe care și-o cumpăraseră pentru ocazii speciale. Era cu un număr mai mare pentru că i se păruse puțin cam strâmtă pentru gustul ei. După ce termină, se privi în oglindă. Sigur, nu arăta ca femeile sclipitoare din Reno. Tot o fată simplă de la țară părea, dar măcar era decentă.

Dacă se compara cu Diana Hathaway era bine. Dar pe lângă Moira arăta ca rățușca cea urâtă. Nu conta. Dacă Nicholas o prefera pe Moira, era treaba lui. Ea oricum nu-l dorea. Putea s-o aibă pe Moira, dacă voia.

Dumnezeule, reacționa ca o femeie geloasă. Ce se petrecea cu ea? Nicholas nu-i dăduse niciodată de

înțeles că-l interesa Moira. Și în fond ce i-ar fi păsat ei? Scutură din cap și-și aminti că abia aștepta să se întoarcă acasă, în sânul familiei sale.

Coborî în camera de zi. Invitații trebuiau să sosească în curând. Și ea trebuia să joace rolul gazdei, ca să păstreze aparențele. Poate făcuse o greșală acceptând ca petrecerea să se țină acasă, dar acum era prea târziu.

Nicholas deschisese barul și acum număra paharele de pe tăvi și turna gheață într-o frapieră de argint. Când o simți apropiindu-se întoarse capul spre ea.

Pentru o clipă Carei i se păru că-i citește o umbră de dezamăgire în ochi. Probabil că el se așteptase s-o vadă îmbrăcată într-o ținută mai sexy. Dar ea nu se îmbrăcase pentru Nicholas, ci pentru propria ei plăcere.

– Arăți bine, spuse el amabil.

„Bine”, nu „foarte bine”, nu „minunat”, nu „draga mea”... Era clar.

– Mulțumesc, spuse ea cât pe ce să-i întoarcă complimentul.

Se abținu. Nicholas arăta într-adevăr bine. Parcă era scos din revistele de modă.

– Ești emoționată?

– Nu. Deloc.

– Asta e bine. De fapt nu știu de ce ai putea fi. Oamenii aștia nu reprezintă nimic pentru tine.

Iarăși făcea comentarii usturătoare. Dar ea n-avea nici o vină. El și-o dorise ca soție, împotriva voinței ei. Acum trebuia să suporte consecințele.

Clopoțelul de la ușă sună și apărură primii invitați. Apoi Cara nu mai avu timp să se gândească la nimic. Toată seara fu ocupată să nu le lipsească nimic invitaților și s-o ajute pe doamna Varga.

După primele pahare, atmosfera începu să se încălzească. Toți invitații se cunoșteau între ei și se simțeau bine împreună, așa că aveau ce să-și spună. Nicholas dădu drumul la muzică și câteva cupluri începură să danseze.

Într-un moment de respiro, Cara se apropie de Robert și Diana care se așezaseră pe canapea, obosiți după cât dansaseră. Și pe Cara începuseră s-o doară picioarele. Nu era obișnuită să umble în pantofi cu tocuri înalte.

– Să vă aduc ceva? întrebă ea zâmbitoare.

– Dacă ai un elixir care să ne întinerească cu zece ani ar fi minunat, spuse Robert ștergându-și fața roșie și transpirată cu o batistă.

– Și să-l slăbească cu vreo zece kilograme, adăugă Diana.

– Cine vorbea! exclamă Robert privind-și cu drag soția.

Cara se simți în plus. Cât de bine se înțelegeau cei doi soți și câtă dragoste li se citea pe chipuri când se priveau.

Cum alături de ei se simțea cel mai bine, Cara preferă să se așeze pe un scaun lângă ei.

– Am auzit că în ultimul timp tu te ocupi cel mai mult de copiii de la grădiniță, spuse Robert.

– Se poate spune și așa. Îmi place munca de acolo, dar nu știu dacă mă descurc cu adevărat. Oricum, mă străduiesc. Mi se pare trist că majoritatea copiilor nici măcar nu și-au cunoscut tatăl natural. Cei mai mulți au avut o succesiune de tați de ocazie cărora le spuneau unchi.

– Se pare că tu crezi în valorile tradiționale ale familiei. Probabil că ai avut un exemplu bun. Familia ta este unită?

– Da. Am trei frați mai mari care muncesc împreună cu tatăl meu. Deși nu prea aveau timp de mine, m-am simțit mereu apropiată de ei.

– Sunt sigură că le duci dorul, spuse Diana cu simpatie. Și mai ales mamei tale. Dar foarte curând vei fi ocupată cu familia ta. Presupun că tu și Nicholas v-ați gândit să vă măriți familia. Asta te va ține ocupată și nu vei mai avea timp de grădiniță, o să vezi.

Muzica începu din nou zgomotos, scutind-o pe Cara de un comentariu care n-o încânta. Privi ră împreună cuplurile care dansau. Toată lumea părea să se simtă bine în seara aceea. Petrecerea era un succes.

Cara își privi ceasul. Era aproape unsprezece. Doamna Varga le promisese că va rămâne cu ei până la ora douăsprezece, când va servi ultimul fel. Se ridică în picioare și se scuza.

– Eu mă duc la bucătărie să văd ce face doamna Varga, spuse ea. Poate are nevoie de ajutorul meu.

Nicholas apăru chiar atunci.

– Unde te duci? întrebă el. Tocmai veneam să vedem ce faci.

Din spatele lui apăru Moira, îmbrăcată într-o rochie scurtă, roșie, cu un decolteu generos.

– Trebuie să mă duc la bucătărie, spuse Cara încercând s-o ignore pe Moira.

– Prostii. Stai jos. Simte-te bine. E petrecerea noastră, nu?

Cara îl ascultă. N-avea chef de ceartă. Și, pe de altă parte, se simțea bine să se relaxeze privind invitații. Nicholas trase două scaune pentru el și Moira. Moira se apropia atât de tare de Nicholas când vorbea cu el încât aproape îi cădea în brațe.

Cara observase că în timpul petrecerii Moira nu fusese singura femeie interesată de Nicholas. El fusese curtenitor și prietenos cu toți invitații deopotrivă, fără discriminare.

Dar femeile, în mod special, nu se dădeau în lături să-l atingă cu orice ocazie. Cara însă își aminti că nu trebuia să-i pese. Nu asta voia – s-o lase pe ea în pace și să-și îndrepte atenția spre alte femei, mai dornice?

Îl privi din nou. Moira îi spunea ceva la ureche, aplecată periculos de mult spre el și Nicholas zâmbea din când în când. Cine știe ce anecdote deochete îi spunea?

Dar când Nicholas își lăsa la un moment dat capul pe spate și izbucni într-un râs contagios, stârnind curiozitatea celor din jur, Cara se enervă.

Nu, nu trebuia să-i pese. Dar privirile lui păreau că nu se mai desprind de pe decolteul Moirei. Chiar trebuia să flirteze cu ea atât de evident? El își dorise petrecerea aceea. Putea să fie mai atent cu soția lui, măcar de ochii lumii!

Cara simți că nu mai rezista să stea jos, așa că se ridică, hotărâtă să ignore scena de sub ochii ei și să se ducă la doamna Varga, la bucătărie.

Dar Nicholas o prinse de mână oprind-o și-i spuse:

– Danzează cu mine, Cara.

– Nu, spuse ea. Trebuie să mă duc să văd ce se întâmplă cu mâncarea.

– Pentru Dumnezeu, Cara! exclamă Moira nazal. Dansează o dată cu soțul tău. Știi bine că nu va dansa cu nimeni până nu dansează cu tine. Chiar atât de egoistă ești?

Cara era șocată de privirea dezgustată a Moirei. Apoi se uită la Nicholas. Gura lui era strânsă într-o linie subțire. Părea furios, dar nu-și dădea seama dacă din cauza ei sau a Moirei.

– Îmi pare rău, replică agasată Cara. Nu mi-am dat seama... Nicholas, dansează cu Moira, dacă vrea. Nu mă supăr, sincer.

– Dar eu vreau să dansez cu tine, spuse Nicholas înnegurat.

– Nicholas, te rog, șopti Cara. Nu știu să dansez...

– A, dacă e numai atât... zâmbi el ușurat luând-o de mână. Vino cu mine. O să te învăț eu. Relaxează-te și urmează-mă. Lasă-te condusă de mine... Simte muzica...

În câteva minute Cara începu să se simtă mai bine în brațele lui Nicholas. Nu era așa de greu cum crezuse. Avea un instinct natural. Aproape uită că bărbatul acela era inamicul ei. În acel moment se simțea în siguranță și relaxată.

Muzica se opri iar Nicholas continuă s-o țină în brațe. Cara deschise ochii și-l privi. Zâmbea satisfăcut. Parcă nu mai rămăseseră decât ei doi în cameră. Carei nu-i mai venea să se desprindă din brațele lui protectoare.

Deodată își dădu seama că toată lumea se adunase în jurul lor. Robert, care dansase cu Moira și părea cam beat, începu să aplaude și să strige:

– Hai, însurăților, ați ajuns sub vâsc. Să vă vedem cum vă sărutați!

Cara îl privi pe Nicholas neajutorată și acesta șopti:

– Vezi, n-avem ce face. Asta e tradiția. Trebuie să ne supunem dorinței invitaților. Nu putem să-i dezamăgim...

Cara îl privi cu ochii măriți cum se apropia de gura ei. Apoi îi simți buzele reci lipindu-se de ale ei. Nu știa ce să facă. Nu putea să-l respingă. Ar fi fost o catastrofă. Așa că închise ochii și încercă să se lase purtată de val.

Își puse brațele în jurul gâtului lui și rămase surprinsă cât de bine se simțea.

– Bravo... Crăciun fericit, doamnă Curzon, îi murmură Nicholas în ureche.

Apoi invitații începură să aplaude și să ovaționeze. Muzica începu din nou și ei doi continuară să danseze cât se poate der natural.

La un moment dat, când aproape uitase de sine, Cara o observă pe Moira, cu coada ochiului, apropiindu-se de ei.

– Gata, acum e rândul meu, spuse Moira încercând să-i despartă.

Cara se dădu în lături și spuse încercând să zâmbească politicos:

– Sigur că da. E al tău... Eu oricum trebuia să mă duc la bucătărie.

– Dar eu n-am nici un cuvânt de spus? întrebă Nicholas iritat. Dansam cu soția mea...

Cara îl privi în ochi și observă că era furios. De ce oare? Ce, se aștepta să lupte pentru el? De ce să se certe cu Moira? Pentru un dans?

– Bine, spuse Nicholas în cele din urmă luând-o pe Moira de mijloc și zâmbind seducător. Dacă soția mea nu mă mai vrea, mă mulțumesc și cu tine.

– Bestie! râse Moira. Știu bine că-ți place.

Schimbară între ei un zâmbet complice și o ignoranță pe Cara. Nicholas nu se mai uită după ea.

– Dansezi cu mine, Cara? întrebă Robert din spatele ei.

– Nu, mulțumesc, zâmbi Cara politicos. Chiar trebuie să mă duc la bucătărie.

– Să nu te superi, îi șopti Robert la ureche gesticulând spre Nicholas și Moira. Chiar nu e nimic serios între ei.

– Dar nu mă supăr deloc, spuse Cara încercând să nu mai privească spre cei doi.

– Sigur, se vede, chicoti Robert cu privirea tulbure. Să-ți spun un secret. Dacă ar fi vrut, Nicholas ar fi putut s-o aibă pe Moira cu ani de zile în urmă. Dar nu e genul lui. Din câte știu, niciodată n-a fost nimic serios între ei.

– Lasă, Robert, nu contează...

– Nu, Cara, trebuie să înțelegi, insistă Robert. Îl cunosc pe Nicholas de o viață. Nu e genul de bărbat de care să te poți apropia ușor. Știi bine la ce mă refer. Și dacă e să mă întrebi, Nicholas e unul dintre puținii bărbați care-și iubește cu adevărat nevasta.

În loc s-o liniștească, vorbele lui Robert o făcură să se simtă prost. Noroc cu Diana care apărură lângă ei și-i luă paharul din mâna soțului ei.

– Destul, amice, spuse aceasta. E timpul să bei o cafea. E inofensiv, șopti ea spre Cara făcându-i cu ochiul. Dar vorbește cam mult când bea.

Cara se grăbi spre bucătărie. Dintr-o dată simți că mulțimea aceea începea s-o sufoca. Auzi un zgomot de pahar spart în spate și se întoarse brusc. Privirile i se opriră pe Moira și Nicholas care se sărutau sub vâsc.

Înghetă. Apoi simți cum se înroșește până-n vârful urechilor. Ametise. Sărutul celor doi păru că durează o veșnicie. Când în cele din urmă se desprinseră, privirile lui Nicholas se opriră direct în ochii Carei.

Părea satisfăcut. Rănită și dezgustată, Cara se întoarse cu saptele și porni cu fruntea sus spre bucătărie.

*

*

*

Stând întinsă în pat după ce toți invitații plecaseră, privind cu ochii larg deschiși tavanul camerei sale, pe Cara o încerca un sentiment de confuzie.

Primul și cel mai important pas era să încerce să-și înțeleagă propriile sentimente. Știa că trebuia să fie crud de cinstită cu ea însăși. Ajunsese la două concluzii în seara aceea.

Prima era că îi plăcea la nebunie să danseze cu Nicholas și se simțea foarte atrasă de el. Toate resentimentele și ura pe care i le purta se risipiseră. Nu-și amintea să mai fi simțit vreo urmă de animozitate între ei atunci când Nicholas o atinsese.

Și a doua concluzie era că se simțise teribil de geloasă când îl văzuse pe Nicholas sărutând-o pe Moira Faraday. Se simțise ca o soție înșelată.

Cara știa că n-avea nici un drept să-i condamne pe Moira sau pe Nicholas. Posesivitatea ei nu rezolva nimic. Dacă era o soluție atunci trebuia s-o caute în ea însăși. A-i acuza pe cei doi nu rezolva nimic. Trebuia să se gândească fără să se lase copleșită de resentimente.

Când în cele din urmă se calmă, avu o revelație – se îndrăgostise până peste cap de Nicholas Curzon. La început încercă să dea vina pe forța masculină pe care o emana el și pe faptul că se înțeleseseră așa de bine pe ringul de dans. Poate băuse câteva pahare de vin în plus, poate de vină era faptul că toată săptămâna fusese tracasă și în seara petrecerii era epuizată. Cine știe...

Dar apoi își aminti că Nicholas încercase întotdeauna s-o sprijine și s-o încurajeze. Prima oară când venise

la el la birou îmbrăcată în hainele ei vechi, Nicholas făcuse tot posibilul să n-o facă să se simtă prost. Apoi felul în care vorbise cu vânzătoarea care o tratase cu superioritate... Erau multe lucruri care atârnavă în balanță în favoarea lui Nicholas – refuzul lui de a dansa cu altcineva înainte de a dansa prima oară cu ea, acceptarea lui atunci când îl anunțase că voia să lucreze voluntară la grădinița bisericii, faptul că îi asigura îngrijire medicală mamei sale...

Cara gemu neputincioasă. Ce proastă fusese! Oare era prea târziu? Încă o dată și-l aminti pe Nicholas în brațele Moirei. Era geloasă. Oare chiar erau amanți? Sau fuseseră vreodată? Nu putea să creadă în vorbele liniștitoare ale lui Robert Hathaway pentru că în seara aceea se îmbătase și soția lui o avertizase că vorbea cam mult.

Voia să facă ceva. Simțea nevoia să se ducă în seara aceea la el în cameră și să-i mărturisească ceea ce simțea. Nu mai avea răbdare.

Dar nu putea risca să se facă de râs. Iar ea era prea timidă, nu știa să fie seducătoare și nu știa cum să se apropie de el. N-avea experiența femeilor care se învârteau în jurul lui Nicholas.

Totuși trebuia să existe o soluție. Își spuse rugăciunea și în cele din urmă adormi hotărâtă să întreprindă ceva.

Capitolul 8

Din acea noapte Cara simți o schimbare subtilă în relațiile ei cu Nicholas. Nu putea spune exact despre ce era vorba, dar pe măsură ce trecea timpul, era din ce în ce mai neliniștită.

A doua zi după petrecere se trezi cu convingerea că trebuia să-i spună lui Nicholas despre schimbarea dramatică a sentimentelor ei față de el. Repetă mai multe discursuri, dar până după-amiază, când se duse să bată la ușa biroului lui Nicholas unde acesta stătuse toată ziua, îi dispăru curajul.

– Intră, spuse el scurt și neprietenos.

Nicholas stătea la biroul plin de hârtii și acte. Părea puțin obosit, dar arăta devastator.

– Da, ce vrei? întrebă el nerăbdător, văzând-o că tace.

– Mă întrebam... începu ea coborându-și intimidată privirile.

– Da? făcu el începând să bată cu pixul în birou.

Probabil că-l întrerupsese din lucru. Era clar că voia să fie lăsat în pace, iar ea nu era binevenită. Cara se îndreptă încet cu spatele spre ușă. Nu era momentul să-i vorbească despre noile ei descoperiri.

– Mă întrebam la ce oră vrei să cinăm în seara asta, spuse ea timid.

– Ca de obicei, replică el zâmbind acru. Dar ce ți-a venit să-mi pui o asemenea întrebare?

– Îmi pare rău că te-am deranjat, spuse ea încordată.

Apoi se răsuci pe călcâie și ieși din încăpere închizând ușa încet în urma ei. Era prea târziu. Probabil că acum Nicholas ajunsese s-o urască.

Zilele trecură și se apropie Crăciunul. Nicholas părea din ce în ce mai rece față de ea. Cara nu mai înțelegea nimic. Oare ce-l făcuse să-și schimbe atitudine atât de radical?

Înainte de petrecere Cara îi apesiase răbdarea, și credea că el aștepta și spera într-o schimbare de atitudine din partea ei. Dar după petrecere totul se terminase.

Acum locuiau împreună ca doi străini și ea nu știa de ce. Nicholas îi respingea orice tentativă de

apropiere. Ceva ce se întâmplase la petrecere declanșase acea schimbare radicală din partea lui Nicholas.

Acum el își petrecea majoritatea nopților în apartamentul din oraș. Ea abia îl mai vedea și, în rarele seri când se întorcea acasă, cinau împreună într-o tăcere înghețată. Apoi el se încuia în birou și Cara nu mai apuca să-l vadă nici dimineța. De asemenea începuse să bea mai mult ca de obicei.

În cele din urmă, prin eliminare, Cara ajunsese la o concluzie. Nicholas se schimbase din noaptea petrecerii, după ce dansase cu Moira. Își aminti privirea pe care i-o aruncase atunci când ea îi surprinsese sărutându-se sub vâsc.

Nicholas era un bărbat cu o voință de fier. Cara își aminti cât se luptase s-o câștige și cum încercase s-o aibă. Probabil dându-și seama în cele din urmă că lupta pentru o cauză pierdută renunțase. Se săturase s-o aștepte și probabil că acum se implicase într-o relație cu Moira. Iar Cara era neputincioasă.

În sfârșit veni și ajunul Crăciunului. Erau invitați la familia Hathaway, care făcuse o tradiție din a da o petrecere de Crăciun. Deși n-avea chef, Cara se decise să-și cumpere o rochie specială pentru ocazia aceea. Nu mai putea purta rochia de catifea albastră. Iar rochia de nuntă îi trezea amintiri dureroase.

În dimineața aceea făcu o mică escapadă în Reno. De câteva zile vremea se încălzise neașteptat de mult pentru acea perioadă a anului. Meteorologii anunțaseră ninsoare diseară, așa că ea se grăbi să termine totul înainte ca vremea să se înrăutățească.

Deși la orizont pluteau nori negri, soarele strălucea reflectându-se orbitor în zăpada de pe munți. Brazii înalți păreau niște santinele negre și tăcute pe albul imaculat. Drumul era uscat și, conducând spre oraș, Cara simți cum îi revine pofta de viață.

Când ajunsese la Reno parcă mașina lângă magazinul în care intrase prima oară când fusese la cumpărături. De la întâmplarea aceea neplăcută, Cara mai trecuse de câteva ori pe acolo cu diverse ocazii, și de fiecare dată vânzătoarea o întâmpinase zâmbitoare, dându-i sfaturi bune.

Înainte să intre în magazin privi vitrina în care erau câteva manechine îmbrăcate în rochii de sărbătoare. Cara își aminti cu cât interes privise Nicholas decolteul adânc al Moirei și se întrebă ce-ar fi fost dacă și-ar fi cumpărat și ea o rochie sexy. Din păcate probabil că ei nu i-ar fi stat la fel de bine precum îi stătea senzualiei Moira.

Dar voia să-și seducă bărbatul. Dacă Moira putea, ea de ce să nu reușească? Ideea o speria puțin, dar o și încânta. Intră decisă în magazin și Shirley, vânzătoarea, o întâmpină emoționată.

– Bine ați venit pe la noi, doamnă Curzon. Nu credeam că veți reveni atât de curând. Ce efect a avut rochia de catifea albastră?

– Nu prea bun, se strâmbă Cara. Ai avut dreptate.

Shirley încercase s-o convingă pe Cara că rochia era prea mare pentru ea. Dar în momentul acela Cara nu voia să facă impresie.

Vânzătoarea zâmbi satisfăcută și-i făcu semn cu degetul ca unui copil neascultător.

– Ați văzut? V-am spus că nu e pentru dumneavoastră, doamnă Curzon. Cu talia și tenul pe care le aveți puteți purta fără teamă aproape orice, ca să vă pună în valoare. Dar rochia aceea albastră... Mă scuzați, dar e potrivită mai degrabă unei întâlniri cu Papa.

– Ai dreptate, zâmbi Cara. Recunosc, m-am înșelat. Tocmai de aceea acum mă las pe mâna ta. Vreau să-mi găsești o rochie potrivită pentru mine.

– Perfect! pocni Shirley din palme satisfăcută. Tocmai am primit niște rochii noi, și una dintre ele vi s-ar potrivi ca o mănușă. De când am văzut-o mi-am spus că e făcută pentru dumneavoastră.

Vânzătoarea dispăru în depozit și reveni cu un braț de umerase pe care atârnavă câteva rochii din materiale scumpe. În timp ce Cara se dezbrăca în cabina de

probă, Shirley atărnă rochiile într-un cuier și încep să le scoată de pe umerase într-o anumită ordine, de ea știută.

În următoarea jumătate de oră Cara probă rând pe rând rochii spectaculoase, dar care i se păreau din ce în ce mai scandaloase.

– Nu, Shirley, imposibil, scutură ea din cap privindu-și imaginea reflectată în oglindă.

Ultima rochie pe care o probase era dintr-un jerse verde de mătase și abia dacă-i acoperea coapsele.

– Dar vă vine superb, doamnă Curzon. Pe orice altă femeie ar arăta scandalos, dar pe dumneavoastră... Aveți alură de manechin și nu trebuie să vă ascundeți calitățile fizice cu care v-a înzestrat natura. Mai ales la vârsta dumneavoastră... Dar hai să mai încercați și ultima rochie, și după aceea vă hotărâți pe care dintre ele o alegeți.

Vânzătoarea o ajută să se îmbrace cu rochia pe care i-o recomandase de la început. După ce se privi în oglindă, Cara rămase fără grai. Rochia era extrem de simplă, avea un decolteu destul de adânc, abia îi acoperea umerii, dar avea clasă. Era din tafta de culoarea smaraldului, care se potrivea cu ochii ei. Dar o făcea să arate mult prea... provocator.

Cara oftă. Nu asta își dorise? Probabil că după ce avea s-o vadă, Nicholas va face niște ochi... Nu se va aștepta s-o vadă îmbrăcată în stilul Moirei. Așa că... fie ce-o fi!

– Perfect, Shirley, spuse Cara zâmbind larg imaginându-și scena. Ai câștigat. O iau.

Shirley era în extaz. O ajută să se dezbrace și se duse să împacheteze repede rochia, de teamă ca cea mai importantă clientă a ei să nu se răzgândească.

– La rochia asta s-ar potrivi o pereche de sandale aurii cu toc foarte înalt, sugerează vânzătoarea. Vă permiteți, pentru că domnul Curzon e un bărbat... bine făcut.

Cara fu de acord. După aceea se duse direct la primul magazin de pantofi, unde găsi exact ce-i recomandase Shirley. Apoi se întoarse acasă când începu să fulguiască.

*

*

*

Nicholas se întoarse de la birou destul de târziu în seara aceea, din cauza ninsorii. Cara se gândi că probabil nici n-ar fi venit dacă n-ar fi fost petrecerea de la Hathaway, chiar dacă era ajunul Crăciunului. Nicholas nu voia să-și dezamăgească prietenii.

Era în camera ei și se pregătea când îi auzi mașina oprind. Era ora opt. La nouă trebuiau să ajungă la petrecere. Nicholas trebuia să se grăbească, să nu întârzie.

Doamna Varga plecase și în casă era atât de liniște încât Cara auzi fiecare mișcare făcută de Nicholas din momentul în care intră. Recunoscuse zgomotele familiare și știa că intrase în camera de zi. Tăcerea care urmă îi spunea că el se opri să-și bea obișnuitul pahar cu whisky. Mai târziu îl auzi intrând în dormitor și apoi în baie.

Cara se privi în oglindă. În seara aceea se întrecuse pe sine. După ce făcuse o baie cu uleiuri parfumate încercase timp de o oră diverse tipuri de coafuri. Se opri la una lejeră, prinzându-și părul cu niște ace în creștet și lăsându-și câteva șuvițe libere să-i încadreze linia fină a obrazului.

Apoi urmă machiajul. După câteva încercări alese o nuanță verde pentru pleoape, puțin rimel și un ruj mai închis pentru buze, conturate cu un creion fin.

În cele din urmă îmbracă rochia cea nouă de tafta și-și puse sandalele. Se duse la baie să se privească în oglinda mare și rămase uimită de efectul final. Nu crezuse vreodată că putea arăta atât de sexy.

O clipă se gândi că nu putea să apară așa în public. Dar era singura ei șansă ca să-i atragă atenția lui Nicholas.

Acum, stând pe taburet în fața măsuței de toaletă, se gândi un moment să se schimbe în ceva mai neutru. Femeia din oglindă nu era Cara O'Neal. Dar trebuia să recunoască faptul că-i plăcea noua ei imagine.

Apoi dușul se opri și Nicholas porni aparatul electric de ras. De obicei se bărbiera cu un aparat de ras mecanic, dar seara aceea era mai specială.

Cara simți că nu mai poate sta locului. Se ridică în picioare încercând să se obișnuiască cu tocurile excesiv de înalte. Îi trebuia mult curaj. Simțea nevoia să bea ceva tare – un pahar de sherry.

Ieși pe hol. Ușa dormitorului lui Nicholas era deschisă și dinăuntru ieșeau aburi parfumați de la dușul recent pe care-l făcuse. Nicholas nu părea să fie înăuntru.

Apoi auzi clinchetul cuburilor de gheață. Cara se întoarse repede, ca o școlăriță prinsă trăgând cu ochiul în dormitorul părinților, dar se dezechilibra și-și rupse tocul sandalei drepte.

Țipă fără să vrea și se sprijini de perete ca să nu cadă. Apoi, spre disperarea ei, Nicholas apără în prag îngrijorat, cu un pahar în mână.

– Cara? Ce-ai pățit?

Ea se îndreaptă și se întoarse spre el. Nicholas stătea în prag, gata s-o ajute. Avea părul nepieptănat și încă ud. Era îmbrăcat în pantalonii unui costum și cămașa pe care tocmai și-o pusese era încă descheiată, dezvelindu-i pieptul.

Se privă câteva secunde, împietriți. Apoi ochii lui se măriră privind-o de sus până jos. Cara se simțea

îngrozitor de prost. Tot efectul pe care scontase, felul în care plănuise să-și facă apariția, se duseseră pe apa sâmbetei.

– Îmi pare rău, spuse ea coborându-și privirile. Era să cad. Te aștept în camera de zi.

Se întoarse, dar vocea lui înghețată o făcu să înțepenească.

– Nu pleci nicăieri îmbrăcată așa.

– De ce? întrebă ea cu respirația tăiată.

– Du-te să te schimbi!

Speranțele ei se prăbușiră. Micul ei complot eșuase. Fusese o proastă crezând că poate concura vreodată cu Moira Faraday. Îi era rușine. Se întoarse cu spatele și porni spre dormitor, cu umerii lăsați.

– Sigur, Nicholas. Dacă nu-ți place...

– Ba îmi place, spuse el luând-o prin surprindere. Chiar foarte mult. Și tuturor bărbaților de acolo le va plăcea, cu siguranță.

– Îmi pare rău, spuse ea întorcându-și privirile spre el. Credeam că așa vrei să mă îmbrac. Dar... mă duc să mă schimb.

– De ce, Cara? întrebă el răgușit, apropiindu-se de ea. De ce ți-ai cumpărat rochia asta?

– Ca să-ți fac ție plăcere, Nicholas, spuse ea cu o voce subțire. Am văzut cum te uitai la Moira în seara aceea, la petrecere, și am crezut că ți-ar plăcea să mă îmbrac și eu așa, ca ea.

– Ei, te-ai înșelat, spuse el pe un ton mușcător. Dar nu înțeleg de ce voiai să-mi faci mie plăcere, Cara.

– Pentru că... ești soțul meu.

Nicholas se apropiase atât de tare de ea încât aproape se atingeau. O privea drept în ochi, părând că încearcă să-i citească cele mai intime gânduri. Cara simți cum i se face dintr-o dată cald. Inima îi bătea atât de tare încât i se părea că Nicholas o aude. Tensiunea dintre ei era aproape palpabilă.

– Da, spuse el în cele din urmă punându-și o mână pe umărul ei. Sunt soțul tău. Și aș vrea să te sărut.

– Da, spuse ea abia mai respirând.

Nicholas se aplecă spre ea. Cara închise ochii simțindu-i buzele lipindu-se de ale ei. Apoi el o cuprinse în brațe și-i strivi gura. Cara simți aroma de whisky a respirației lui.

Apoi limba lui încercă să-i intre în gură și mâinile lui îi căutară sânii. Cara se lăsă pradă senzațiilor. Și, la rândul ei, la început timid, apoi din ce în ce mai îndrăzneț, începu să-i mângâie pieptul gol.

Nicholas își pierdu pur și simplu controlul. Gemu greu și dintr-o dată îi sfâșie rochia de sus până jos. Cara se opri șocată. Nicholas respira greu și-i frământa orbește carnea pe jumătate dezgolită.

– Nicholas! țipă ea speriată. Ce faci? Încetează, te rog...

El abia o auzi. O ridică în brațe și intră cu ea în dormitor aruncând-o fără menajamente pe pat. Cara era prea speriată ca să mai riposteze. Reuși doar să se acopere cu o pătură.

Nicholas o privi de sus. Piepul lui se ridica și cobora ritmic, agitat. Apoi brusc îi smulse dintr-o mișcare chiloții, singurul obiect vestimentar care o mai acoperea.

Terifiată, Cara îl privi cum își desface fermoarul pantalonilor.

– Voi ai să-mi faci pe plac, Cara? întrebă el respirând greu. M-ai chinuit luni de zile cu amețeala ta, și acum încerci să mă provoci vânturându-te prin fața mea în rochia asta sexy?

– Nicholas, te rog să mă ascuți! se rugă ea. N-am vrut niciodată să...

– Taci! exclamă el. M-am săturat de scuzele tale lamentabile. De data asta ai încercat să mă seduci, doamnă. Delicatețea ta nu mă va mai opri încă o dată. Dar ai dreptate într-o privință – sunt soțul tău și te-am câștigat, Cara. Iar în noaptea asta câștigătorul va lua totul.

Capitolul 9

Cara se trezi a doua zi de dimineață singură în pat. Nu-și amintea momentul în care plecase Nicholas, și se gândi că probabil leșinase la un moment dat. Își înălță capul de pe pernă și gemu. O dureau toți mușchii trupului ei gol.

Apoi începu să-și amintească toate detaliile dureroase ale nopții trecute, și nu se putu stăpâni să nu izbucnească în plâns. Încercă să uite acea experiență oribilă, dar spre disperarea ei nu reuși.

Se simțise umilită, violată. Nicholas se purtase ca un animal sălbatic, se aruncase asupra ei ca o fiară, o supusese fără voia ei. Nu făcuse dragoste cu ea, făcuse ură. Nu-l va ierta niciodată!

Își șterse lacrimile hotărâtă să părăsească acea casă, pe acel nebun cu care se căsătorise, și să se întoarcă la

căminul ei de pe malul oceanului. Știuse de la început că Nicholas era un bărbat periculos, dar fusese proștită de aparența bunătății și înțelegerii lui.

Conștientă de durerea dintre picioare încercă să se ridice ușor din pat. Se apropie de ușă și-și lipi urechea de ea ascultând atent. Nicholas nu părea să fie acasă. Se auzea doar radioul doamnei Varga din bucătărie.

Încuie ușa cu cheia și oftă, mai liniștită. Acum era în siguranță. Se duse la baie și se hotărî să spele toate urmele lăsate de Nicholas pe trupul ei.

După ce se șterse și se îmbracă se gândi la un plan de evadare. Putea să se prefacă bolnavă și să plece a doua zi, când el era la Reno.

Se îndreptă spre fereastră dând draperiile grele la o parte. Ninge. Era ziua de Crăciun. Ar fi vrut să se ducă la biserică. Poate asta o va ajuta. Apoi va vorbi cu familia ei la telefon. Și a doua zi va pleca. Definitiv. Făcându-și planurile se simți mai bine. Ba chiar i se făcu foame.

În cele din urmă se hotărî să iasă din cameră. Se duse direct la bucătărie și încercă să se poarte normal, ca și cum nimic neobișnuit nu s-ar fi întâmplat.

— Bună dimineța, doamnă Varga, spuse ea pe un ton vioi. Și Crăciun fericit!

— Vai, și dumneavoastră la fel, doamnă Curzon. Sper că vă simțiți mai bine. Îmi pare rău că v-a fost rău

aseară și n-ați putut să mai mergeți la petrecerea familiei Hathaway. Domnul Curzon a plecat dis-de-dimineață la serviciu și mi-a povestit totul.

– Da, a plecat? Întrebă Cara îngândurată.

– Oh, da. Chiar în ziua de Crăciun... Mare păcat! Dar ce vreți, așa se fac afacerile. Nici măcar de sărbători nu te poți bucura de liniște în sânul familiei când trebuie să conduci o firmă.

– Înțeleg, spuse Cara încercând să zâmbească.

– Vreți să vă pregătesc micul dejun?

– Oh, nu, mulțumesc, mă descurc.

– Ah, era să uit. Domnul Curzon v-a lăsat un bilet. E sub bradul de Crăciun, pe unul dintre pachetele cu cadouri.

– Da? făcu ea curioasă.

Apoi se înfurie. N-avea nevoie de nimic de la Nicholas. Voia doar s-o lase în pace.

– A spus cât timp lipsește?

– Nu știți? O săptămână.

– O săptămână?

Cara oftă ușurată. Era liberă!

Doamna Varga fusese la biserică cu o seară înainte, deci Cara se hotărî să se ducă singură în dimineața aceea. Oricum avea chef să fie singură, să se roage, și nu se simțea în stare să asculte pălăvrăgeala menajerei.

Era o zi superbă de Crăciun. Ninsoarea de noaptea trecută se oprise și cerul de un albastru metalic părea un ocean înghețat.

După slujbă Cara se simți mai bine. Aproape uită atacul sălbatic al lui Nicholas din noaptea trecută. Pălise precum un coșmar care nu mai avea aceeași putere malefică la lumina zilei. Întorcându-se acasă, Cara își dădu seama chiar că nu se mai simțise atât de bine de săptămâni întregi.

Abia aștepta să se întoarcă în sfârșit acasă. Se terminase totul. Nu mai era obligată să se joace de-a șoarecele și pisica cu acel bărbat îngrozitor, să intre în competiție cu Moira, sau să-și facă probleme din cauza propriilor dorințe carnale. Acum se simțea calmă și încrezătoare.

Oricum Nicholas n-o mai voia. Îi arătase asta clar la petrecere. Iar noaptea trecută nu făcuse decât s-o pedepsească pentru respingerile ei trecute. Se folosisese de trupul ei ca de-al unei prostituate, fără să se gândească la plăcerea sau sentimentele ei. Se răzbunase.

Probabil că Nicholas chiar se va bucura când se va întoarce acasă și n-o va mai găsi. Se întreabă pentru a mia oară de ce o șantajase ca să se căsătorească cu ea. Toată lumea o considerase norocoasă că o alesese pe ea, ca și cum ar fi câștigat un mare premiu.

Dacă ar fi știut cineva ce bestie era bărbatul acela...

Intră în casă. Era liniște. Doamna Varga nu părea să fie prin preajmă, pentru că radioul nu mai mergea. Poate că se dusese în oraș. Era trecut de ora douăsprezece și Carei îi era foame. Se hotărî să-și

pregătească un sandviș cu curcan. Apoi, după masă o va suna pe mama ei și-i va spune că se întoarce acasă.

Traversând camera de zi, în drum spre bucătărie, Cara aruncă o privire spre pomul de Crăciun pe care ea și doamna Varga îl decoraseră cu două seri în urmă. Nicholas își petrecuse seara aceea în oraș și oricum nu păruse interesat de moment.

Îi atrase atenția un pachet așezat sub brad. Ea nu se gândise să-i facă un cadou lui Nicholas. Nici n-ar fi știut ce să-i cumpere. Nici din partea lui nu se așteptase la vreun cadou. De fapt toate hainele pe care și le cumpăraseră în ultima vreme, chiar și ultima rochie pe care el însuși i-o sfâșiasse, le considera cadouri din partea lui.

Acum era surprinsă că Nicholas se gândise să-i facă un cadou și era curioasă. Se apropie de brad și privi cu atenție pachetul alb legat cu fundă roșie. Sub fundă era un plic de culoare crem pe care scria frumos caligrafiat *Cara*.

O clipă fu tentată să desfacă pachetul și să citească scrisoarea, dar își aminti imediat de brutalitatea și cruzimea lui Nicholas și se opri. Se întoarce dezgustată cu spatele. Mai bine era ca Nicholas să găsească pachetul neatins când se va întoarce și ea nu va mai fi acolo. Voia ca el să înțeleagă bine cât de mult îl ura.

După ce măncă se întoarce în camera ei și începu să-și facă bagajele. Se hotărî să nu ia decât hainele cu

care venise. N-avea nevoie de nimic de la el. Voia ca nimic să nu-i mai amintească de acele luni amare de căsnicie. Era însă nevoită să folosească o parte din banii lui pentru biletul de autobuz spre Seattle și de avion spre Southport.

Scoase geamantanul din debara și-l puse pe pat. În timp ce-și sortă hainele, găsi rochia de tafta verde mototolită și aruncată într-un colț al dulapului. Îi venea s-o ardă de ciudă. Apoi găsi pe un raft cămașa albă încă împachetată pe care i-o dăruise Nicholas în prima noapte în care sosise la Tahoe. Îi venea s-o ardă și pe aceea.

În cele din urmă hotărî că sosise momentul s-o sune pe mama ei. Nu voia să-și îngrijoreze familia. De fapt, de fiecare dată când vorbise cu părinții ei evitase să le spună că e nefericită.

Se duse în camera de zi, formă numărul și așteptă cu inima cât un purice vocea de la celălalt capăt al firului.

— Alo? răspunse mama ei.

— Mama! exclamă Cara aproape izbucnind în plâns. Ce faci?

— Bine, răspunse mama ei veselă.

— De ce mi-ai răspuns tu? Cum te-ai ridicat din pat?

— Singură, spuse mama ei lejer, chicotind.

— Nu înțeleg...

De ani de zile Cara n-o mai auzise pe mama sa atât de veselă. Îi venea să plângă de bucurie.

– Doctorii mi-au spus că nu înțeleg cum, dar starea sănătății mele se îmbunătățește.

– Vai, mamă, ce veste bună mi-ai dat! E cel mai frumos cadou de Crăciun la care am sperat vreodată!

– Nu vreau să ne facem speranțe deșarte. Nu sunt vindecată. Cancerul e prea avansat. Dar aparent medicamentele pe care mi le-a prescris doctorul recomandat de Nicholas și-au făcut efectul. Nu știu cum îl voi putea răsplăti pe soțul tău pentru ce a făcut pentru mine. Iar menajera pe care a angajat-o e pâinea lui Dumnezeu.

Cara nu înțelegea despre ce vorbea mama ei. Știa că Nicholas se ocupase de familia ei, dar nu știa în ce fel.

– E minunat, mamă, spuse ea pe un ton pierdut.

Cum putea să-i mai spună acum că se întorcea acasă pentru că soțul ei se dovedise a fi o bestie?

– Mamă... continuă ea. Voi veni acasă... în vizită. Nicholas e plecat cu afaceri în perioada sărbătorilor, așa că e un moment excelent. Abia aștept să vă văd. Mi-e atât de dor de voi... O să iau chiar mâine avionul.

– Vai, draga mea, mâine Patrick mă duce la Seattle pentru niște teste noi. Trebuie să stau la clinică vreo două zile. Sigur, poți veni oricând, dar mai bine aștepți să mă întorc și eu acasă.

Cara era dezamăgită. Dacă mama ei și Patrick nu erau acasă, n-avea rost să se întoarcă. Tatăl ei și ceilalți

frați erau toată ziua plecați pe mare. Mai bine mai petrecea câteva zile la grădinița bisericii înainte să dispară definitiv din oraș. Nu putea s-o lase pe Diana baltă. Trebuia să-i găsească un înlocuitor. Oricum Nicholas nu se întorcea decât peste o săptămână. N-avea de ce să se grăbească.

– Atunci poate ar fi bine să mai aștept, continuă ea discuția cu mama ei. Sună-mă când vă întoarceți din Seattle. Sau mai bine sună-mă înainte să plecați din oraș – să ne întoarcem împreună la Southport. Oricum pot să stau acasă cât de mult vreau.

– Sunt sigură că vrei să te întorci la Tahoe când va veni Nicholas, râse mama ei. La urma urmei sunteți proaspăt căsătoriți. Cara... Nici nu știi ce bine-mi pare că ai găsit un asemenea soț generos cum e Nicholas. Știam eu că e o alegere bună. De asta te-am încurajat de la început să accepți cererea lui, deși era mai neobișnuită.

– Știai că e o alegere bună? De unde?

– Ei, intuiția mamei... Păreați făcuți unul pentru celălalt. Și mi-am dat seama că e cu adevărat îndrăgostit de tine. Și știam că și tu vei învăța să-l iubești. E un om bun.

Cara nu mai putea suporta să asculte liniștită. Îi venea să țipe de furie.

– Acum trebuie să închid, mamă. Transmite-le Crăciun fericit tatei și băieților. Ne vedem peste câteva zile.

După ce puse receptorul în furcă, rămase împietrită pe scaun. Se simțea sufocată de frustrare. Ar fi vrut să aibă curajul să-i spună totul mamei sale. Dar aceasta părea să se simtă prea bine, ca s-o supere.

A doua zi era vineri și grădinița era închisă. Trebuia să aștepte până luni să vorbească cu Diana. Și probabil că marți va pleca acasă.

*

*

*

Până sâmbătă detaliile acelei nopți de coșmar dispărură aproape cu totul din memoria Carei. Zilele și le petrecu făcând plimbări lungi pe malul lacului, citind în fața șemineului sau discutând cu doamna Varga. Noaptea dormea buștean.

În noaptea de Crăciun luă cadoul de la Nicholas și-l ascunse în dulap. Acum, că-și amânase plecarea, nu voia ca doamna Varga să observe că nici măcar nu se atinsese de cadoul de la soțul ei. Plănuia pentru când va pleca să-l așeze la loc, sub pom, sau mai bine, în dormitorul lui Nicholas.

Se hotărî să facă acel lucru sâmbătă. Știa că doamna Varga nu va face curat în dormitorul lui Nicholas până se întorcea el, pentru că făcuse imediat după ce acesta plecase. Se duse în camera ei, luă pachetul din dulap și intră în dormitorul lui Nicholas pe furiș.

Era curat și mirosea a proaspăt. Aruncă o privire împrejur gândindu-se unde să-l lase. Dar deodată o cuprinse un sentiment ciudat.

Intră încet în baia care avea ușa întredeschisă. Pe un raft de sticlă erau înșirate un tub de pastă de dinți, o sticlă de after-shave și o cutie îmbrăcată în piele în care-și păstra aparatul de ras. În spatele ușii atârna halatul lui albastru de baie. Cara mângâie materialul fără să se gândească și se trezi izbucnind în plâns. Îl iubea... Apoi, văzându-și figura în oglindă își reveni.

Îl iubea?! Cum putea să se gândească la așa ceva? Cum putea să iubească un asemenea om? Probabil că în acel moment Nicholas era în brațele Moirei, prin vreun motel obscur.

Se răsuca pe călcâie și ieși cu pași mari din baie. Apoi își aminti de pachetul pe care-l ținea strâns în mână. Ezită, măcinată de conflicte interioare. În cele din urmă oftă adânc. Trebuia s-o facă. Nu putea să plece fără să afle ce era în pachetul misterios și ce anume voia să-i spună Nicholas. N-ar mai fi avut liniște în Southport dacă n-o făcea.

Se trânti pe pat și aprinse veioza. Era după-amiază târziu și începuse să se întunece. Voia mai întâi să citească scrisoarea. O interesa mai mult ce avea el să-i spună decât ce avea să-i dea.

Desfăcu plicul din panglică, scoase bucata de hârtie și citi:

„E dimineata de Crăciun și peste câteva momente voi pleca la Los Angeles ca să rezolv niște afaceri urgente. Nu se putea să apară o sincronizare mai perfectă. Nu voi reveni până miercuri seara. Asta îți va da suficient timp să pleci, așa cum știu că ești hotărâtă de mult s-o faci.

Aș vrea doar să știi cât de rău îmi pare pentru ce ți-am făcut noaptea trecută. N-am făcut niciodată în viața mea un lucru atât de abominabil. Sunt de neiertat, știu. Aș vrea să dau vina pe băutura, dar e o scuza lamentabilă. Crede-mă că și eu sunt șocat de comportamentul meu, la fel ca și tine.

În cutie ai să găsești cadoul de Crăciun pe care voiam să ți-l dau într-o zi. Acum va fi cadoul meu de despărțire. Dacă ți-ai fi dorit ți-aș fi cumpărat bijuterii sau blănuri, dar știu că tot ce ți-ai dorit a fost să scapi de mine.

Încă o dată, îmi pare rău. Pentru toate. Îmi dau seama cât de mult m-am înșelat. Am crezut că te pot forța să mă iubești. Dar acum ești liberă, Cara, poți să pleci. Eu n-o să te mai supăr niciodată.”

Când termină de citit scrisoarea Cara o mai reciti de două ori. Nu mai știa ce să creadă. O lăsa să plece, dar nu părea că și el își dorea asta. Cum adică „am crezut că te pot forța să mă iubești”? El nu-și dorise niciodată dragostea ei. Oare?

Încă uimită, desfăcu pachetul și privi înăuntru. Erau câteva foi de hârtie. Oare îi făcea cadou un cec? Scoase hârtiile, cu lacrimi în ochi.

Erau actele bărcilor tatălui ei! Le privi îndeaproape întorcându-le pe toate părțile. Acum erau în posesia ei, indiferent dacă se decidea să plece sau să rămână.

După ce plânse până nu mai avu nici o lacrimă Cara începu să-și amintească vorbele mamei sale, ale doamnei Varga, ale lui Robert... Toată lumea îl aprecia și-l iubea pe Nicholas. Și ea se îndrăgostise de el. Poate că nu-i spusese prea multe, dar îi arătase încă de la început că ține la ea.

Se ridică de pe pat și intră din nou în baie. Se spală pe față cu apă rece și se șterse cu un prosop care mirosea a Nicholas. Apoi, când se privi din nou în oglindă, văzu o nouă Cara, plină de speranță.

Știa exact ce avea de făcut și de data asta nu va mai da înapoi.

Capitolul 10

Cara nu știa la ce oră trebuia să sosească Nicholas acasă, așa că miercuri după-amiază sună la aeroportul din Reno și află că ultima cursă de la Los Angeles sosea la ora opt și un sfert. Mai dura o oră până când Nicholas își lua bagajele și ajungea în Tahoe. Probabil că cel mai devreme avea să sosească acasă la nouă. Nu ninsese și drumurile erau bune.

Doamna Varga plecă în seara aceea ce de obicei, după ora șase și Cara începu pregătirile. Făcu focul în camera de zi și verifică dacă barul avea toate băuturile preferate de Nicholas.

Apoi făcu o baie lungă și relaxantă. Trebuia să se calmeze ca să reușească să-și ducă planul la îndeplinire. După ce se șterse scoase din dulap

cămașa albă de noapte de la Nicholas. Apoi începu să-și pieptene părul cu mișcări lungi. În seara aceea avea de gând să-și lase părul desfăcut.

În ultimul moment se hotărî să-și pună halatul peste cămașa de noapte. Dacă Nicholas credea că ea plecase și se întorcea acasă împreună cu Moira Faraday?

Când se făcu ora opt și jumătate se duse în camera de zi, mai puse un buștean pe foc, dădu drumul la muzică în surdină alegând un CD cu melodii romantice din anii '60, stinse toate luminile lăsând aprinsă doar o veioză dintr-un colț, și se așeză în fața șemineului, așteptând.

Ultima oară când își verifică ceasul era nouă și jumătate. Apoi nu mai știu nimic pentru că ațipi și se trezi abia când auzi cheile în ușă.

Focul se micșorase luminând slab, iar ea nu apucă să mai arunce o bucată de lemn în șemineu. Își strânse pleoapele, spuse „Doamne-ajută”, respiră adânc și se ridică în picioare. Nicholas apăru în prag, cu servieta în mână.

Rămase acolo privind-o împietrit, fără să scoată un cuvânt. Cara fu prima care-și coborî ochii. Atunci observă că halatul i se desfăcuse dezvelindu-i cămașa de noapte.

— Ai rămas, spuse el în cele din urmă pe un ton indiferent.

– Da.

Nicholas lăsa încet servieta jos, își scoase haina, o aruncă într-un colț și se apropie încet de ea.

– De ce, Cara? Întrebă el.

– Spune-mi un singur lucru, Nicholas. Moira a fost cu tine în călătorie?

– Moira? repetă el uimit. De ce să vină cu mine Moira? Sigur că nu. Dar de ce ai rămas, Cara?

Nicholas părea obosit. Avea cearcăne adânci sub ochi, iar obrajii îi erau trași. Ridurile de pe frunte parcă i se accentuasera, iar Carei îi venea să i le mângâie.

– Am rămas pentru că... pentru că te iubesc, Nicholas. Pentru că vreau să fiu soția ta – dacă mă mai vrei.

– Dacă te mai vreau? Cara, dar te iubesc mai mult decât viața mea.

Auzind acestea ea se aruncă cu un țipăt de bucurie la pieptul lui, tremurând de ușurare. El o mângâie pe păr și-i șopti în ureche:

– Întotdeauna te-am iubit, draga mea fată, din momentul în care te-am văzut, acum zece ani, când tu nu erai decât o copilă. Am așteptat să mai crești. Călătoriile mele anuale la Southport le făceam pentru tine. Pescuitul nu era decât o scuză. Știam că greșesc forțându-te să te căsătorești cu mine, dar când tatăl tău mi-a spus că vrei să te călugărești am fost disperat. Trebuia să te am, mă înțelegi?

Apoi o sărută. Ea îl îmbrățișă strâns agățându-se de el. Gura lui îi căută orbește obrazii, bărbia, urechile, lăsând-o fără suflare.

– Poți să mă ierți, draga mea, pentru ce ți-am făcut înaintea să plec?

– Te-am iertat deja.

– O luasem razna, explică el. La petrecere, când am dansat și te-am sărutat sub vâsc, am simțit că-mi răspunzi și mi-ai aprins speranțele. Dar când a venit Moira și tu ai renunțat așa de repede la mine am fost atât de dezamăgit încât abia m-am putut uita la tine zile întregi.

– Mă întrebam de ce ești atât de rece cu mine. N-am înțeles atunci, Nicholas. Eu n-am experiență în domeniul ăsta. Credeam că obosiseși să mă mai aștepți și ți-ai îndreptat atenția spre Moira.

– Dragă mea Cara, dacă o voiam pe Moira puteam s-o am în urmă cu mulți ani. Dar între noi n-a fost niciodată nimic. Sigur, de-a lungul anilor am avut partea mea de relații amoroase, dar ție nu trebuie să-ți fie teamă de nici o femeie. Oricum, am fost discret așteptându-te pe tine.

Cara îi mângâie trăsăturile simțindu-și inima plină de dragoste și de tandrețe.

– Te doresc, Cara, spuse el încet.

– Da, Nicholas, și eu...

Încet, el îi scoase halatul lăsând-o în cămașa delicată pe care i-o dăruise. Nedezipindu-și ochii de pe ea începu să-și scoată haina, cravata și cămașa, rămânând în bustul gol.

Apoi își puse mâinile pe umerii ei mângâind-o încet și sărutând-o până când Cara gemu de plăcere. Apoi îi scoase cămașa de noapte și o strivi de pieptul lui. Se sărutară cu pasiune și se lăsară încet pe covor, în fața focului.

– Atinge-mă, Cara, șopti el.

Ea zâmbi trecându-și palmele peste pieptul lui, pipăindu-i mușchii cu uimire și plăcere. Pielea lui era fină și fierbinte. Apoi își coborî mâinile spre abdomenul lui plat, oprindu-se timid în dreptul taliei pantalonilor. Se uită în ochii lui și el o încurajă din priviri.

Apoi îi desfăcu încet cureaua și-și strecură degetele înăuntru făcându-l să geamă de plăcere. Nemairezistând, Nicholas își scoase pantalonii și începu să-i sărute flămând tot trupul, făcând-o pe Cara să se arcuiască sub el de plăcere.

– Te rog, Nicholas! țipă ea. Te rog, acum...

Încet intră în ea și pasiunea crescă în ei, copleşind-o pe Cara. Senzațiile care îi umpleau întreaga ființă deveniră insuportabile până-n momentul în care țipând ajunseră împreună în punctul culminant.

Apoi el se prăbuși în brațele ei. Rămaseră așa multe minute în șir. Nicholas o mângâie încet și tandru șoptindu-i vorbe de dragoste la ureche, iar Cara îl privi cu uimire.

– N-am știut, Nicholas, spuse ea în cele din urmă. N-am știut că poate fi așa de bine.

– Dar nu e întotdeauna așa, spuse el zâmbind. Fără dragoste nu e nimic.

Apoi, îmbrățișați, priviră împreună focul care se stingea încet. Cara tremură ușor. Într-un târziu își privi bărbatul adormit, care o strângea posesiv la pieptul lui. Trupul lui gol și musculos lucea stins în lumina roșiatică a jarului din cămin.

Trebuia să-l trezească și să se ducă împreună la culcare în dormitorul lui, așa cum aveau să facă de acum încolo. Cara își zâmbi gândindu-se că avea ce să le povestească nepoților. Bunicul lor își câștigase soția la un joc de pocher.

Numai că de data asta și locul doi fusese învingător.

Sfârșit